

Підбито підсумки конкурсу «САПР-Драйв 2008», організованого Російською промисловою компанією. Загалом на розгляд поважного журі надійшло більше 40 робіт. У номінації «Машинобудування» 3 місце виборів представник СумДУ Віталій Скалозубов із проектом «Самохідна артилерійська гаубиця 2С3М».

У передостанній змагальний день чемпіонату Європи, який фінішував у переддень 8 березня в Уфі, відбулись індивідуальні гонки. На старт вийшла й студентка першого курсу гуманітарного факультету, майбутня журналістка Юля Джима. За повідомленням федерації біатлону України вона, підставивши плече своїм старшим колегам, не залишила країну без медалей. У наполегливій боротьбі студентка Сумського державного університету посіла III місце й стала бронзовим призером Чемпіонату Європи. До речі, успішно виступила Юлія Джими й на Чемпіонаті світу з біатлону серед юніорів, який проводився в містечку Кеннмор (Канада): була кращою серед українських спортсменок в індивідуальних гонках та 4-ою в естафеті в складі збірної команди України.

Березень 2009 р. * Розповсюджується безкоштовно

№ 3-6 (278-281)

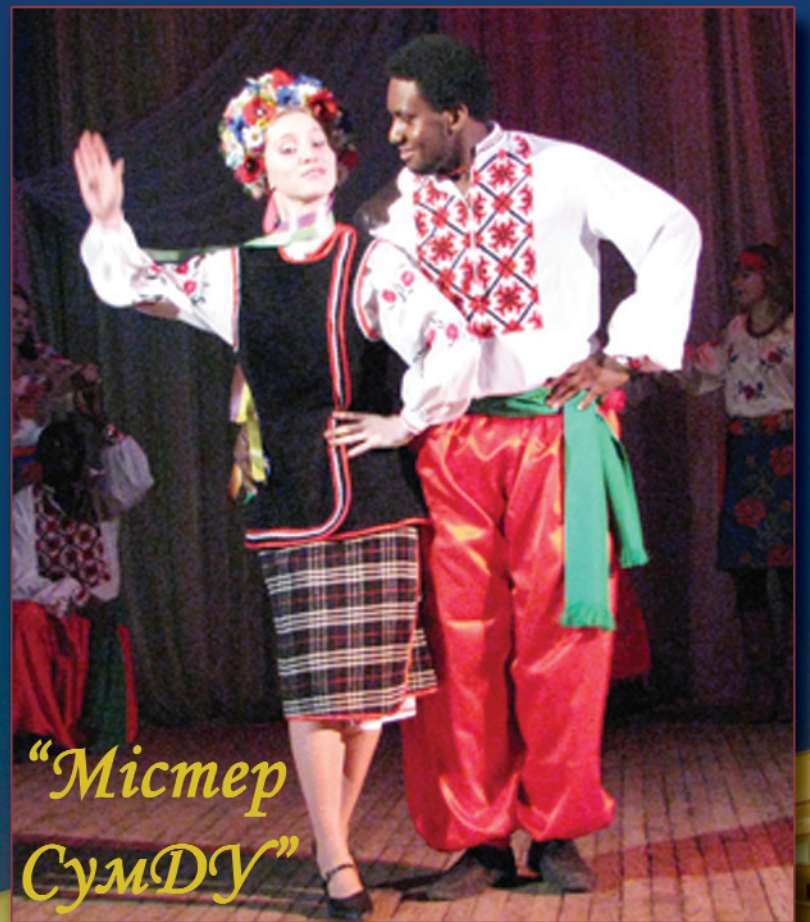
РЕЗОНАНС

ГАЗЕТА СУМСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

НОВИНИМ РЯДКОМ

У СумДУ за підтримки Міністерства сім'ї, молоді та спорту пройшла Всеукраїнська науково-методична конференція «Молодь в освіті». Місцем проведення цього представницького заходу університет обрано за його активне роботе з молоддю. Окрім основної – освітньої діяльності, керівництво навчального закладу постійно тримає в полі зору й позанавчальну роботу, докладаючи багато зусиль для залучення молоді до наукової, дослідницької роботи, активних занять спортом, художньої самодіяльності, волонтерського руху. Учасники конференції обговорили актуальні питання підвищення ролі освіти у вирішенні молодіжних проблем, організації та методики викладання у вищих навчальних закладах, адаптації молодих викладачів та аспірантів до вимог сучасного навчального процесу. Як відзначив директор Державного інституту розвитку сім'ї та молоді Андрій Мішин, висловлені під час конференції нові оригінальні педагогічні ідеї та підходи будуть запропоновані для розгляду депутатам Верховної Ради з тим, аби потім вони трансформувалися у відповідні законодавчі акти.

У СумДУ відбулося засідання координаторів шкільних та студентських Євроклубів (близько 50 осіб). Обговорювалися питання щодо проведення й організації днів Європи в Сумах, написання спільних проектів та налагодження постійної комунікації між Євроклубами. Тоді ж відбулася й презентація студентського Євроклубу СумДУ, який почав своє існування з 2007 року й діє під керівництвом викладачів кафедр політології, соціології та психології. Його активістами вже проведені рольова гра для студентів та старшокласників «Європейський вибір України», конференція «Європейські перспективи України», взявши участь у проведенні Днів Європи в Сумах, а також тренінгах, організованих Центром Європейської інформації та багато іншого. Детальнішу інформацію про студентський Євроклуб можна дізнатися на сайті СумДУ sumdu.edu.ua.

“Містер СумДУ”

Окрім герба, прапора й гімну, в Україні є ще один державний символ – Пересопницьке Євангеліє. На ньому, до речі, склали присягу всі президенти незалежної України. Відтепер побачити унікальне видання можна в бібліотеці СумДУ...

ВИКЛИКИ ЧАСУ? ВІДПОВІДЬ Є!

■ БРИФІНГ

Сучасна економічна та демографічна ситуація загрожує вищим навчальним закладам, та й системі вищої освіти загалом не однією складною проблемою. Але це не означає, що в суспільстві зникне попит на вищу освіту. Молодь прагнуче здобувати фах у вищих навчальних закладах. Їх першочерговим завданням залишається надання якісної освіти, підготовка висококваліфікованих спеціалістів. Сумський державний університет уже сьогодні прагне відповідати новим вимогам. Про стратегію розвитку університету в сучасних умовах, яка б сприяла створенню вищого навчального закладу європейського рівня, розповів на брифінгу ректор СумДУ Анатолій ВАСИЛЬЄВ.

Основними пунктами нового плану розвитку університету стали активізація наукової діяльності, впровадження інноваційних технологій навчання, розширення системи підвищення кваліфікації та перепідготовки фахівців, збільшення

кількості напрямів підготовки, відкриття нових спеціальностей, активізація міжнародного співробітництва. Анатолій Васильєв зазначив, що нова стратегія – не просте теоретизування. Про її плідне впровадження свідчить незмінно високий рейтинг університету. А про успішність міжнародної діяльності навчального закладу говорить те, що тут навчаються більше шестисот іноземних студентів з п'ятдесяти двох країн світу. СумДУ – член Міжнародної та Європейської асоціації університетів, Асоціації університетів Південної та Східної Європи і регіону Чорного моря. В університеті уже розробляються плани та програми з відкриття нових спеціальностей: «Адміністративний менеджмент», «Державна служба», «Управління інноваційною діяльністю», «Управління проектами», «Інтелектуальна власність», «Паблік рілейшнз», «Економічна безпека» тощо.

Ректор згадав і про труднощі зі сплатою за навчання, які може викликати економічна криза. Виявляється, цей момент також врахо-

ваний у новій стратегії. «Якісна освіта не може бути дешевою, ця істина незаперечна. – пояснив Анатолій Васильєв. – Але ми намагатимось дати студентам можливість навчатись. Цінова політика університету досить виважена, існують вигідні банківські кредити, можна сплачувати за навчання помісячно, меншими сумами. А можна вчитися й на бюджеті. Платне навчання – не предмет для нарікань. Адже університет надає достатньо бюджетних місць. Вступити на бюджетну основу реально! Якщо студент платить за навчання, значить, не захотів краще підготуватися, більше попрацювати над собою, над рівнем своїх знань».

Не оминув увагою ректор і болюче питання працевлаштування випускників: «Його формальний показник стовідсотковий, а от реальний стан речей – справа рук самих молодих фахівців». Університет, запевнив Анатолій Васильєв, допомагає молодій людині отримати першу роботу вже на студентській лаві. Цьому сприяють ярмарки вакансій, бесіди з потенційними роботодавцями. Наступний крок випускник робить уже самостійно. Яким він буде – залежить виключно від вчорашнього студента.

Вікторія КИБА,
група ЖТ–41.

ЗУСТРІЧ ПОКОЛІНЬ

■ МАШКОЛЕДЖ

Їхню групу називали залізобетонною. Такою вона і залишилася. Через 40 років після випуску студенти 45-к знають про справи одного, навіть більше – про їх справи знають і в місті, і за його межами. Євген Лапін – голова правління ВАТ «Сумхімпром», Віктор Федорченко – генеральний директор ТОВ «Побутсервіс», Олександр Іванович Слободенюк – головний інженер ВАТ «Сумгазмаш», Василь Житняк – начальник обласного управління соціального страхування.

27 лютого під оплески до актової зали коледжу зайшли випускники 1969 року – справжнісінькі гіганти сумської промисловості. Протягом часу на сцені виступали вокалісти, хореографічний колектив «Соняхи», випускники з привітаннями коледжу. А називався цей захід – «Зустріч поколінь». Минулого разу група так гучно зустрічалася п'ять років тому.

У 1969-му коледж називався «Сумський машиностроительний техникум», спеціальність – «технологія холодильно-компресорних установок». На посаді директора

перебував Петро Кононович Дашенко. У нього в кабінеті й бували стрункі курчаві хлопчачки, а тепер – сучасні аси промисловості.

Тоді випускався й Віталій Андрійович Біловодський – голова профспілкового комітету науково-виробничого об'єднання ім. Фрунзе. Це прізвище тепер у коледжі знають найкраще. І люблять його, адже воно овіяне добром і теплотою через дружину тодішнього випускника – Галину Григорівну, яка викладає в коледжі.

Немає закону, за яким випускники повинні допомагати Альма-матер. Але є гарні традиції. По суті, студентів, які зараз навчаються в коледжі, нічого не пов'язує з випускниками. Тільки стіни навчального закладу. Небагато залишилося й викладачів, які працювали тут 40 років тому. Проте, якщо хочеш зробити добро, не треба довго шукати причин. І, відчувачи вдячність за знання та виховання, можна допомогти студентам, які зараз навчаються в стінах твоєї Альма-матер. Тож коледж отримав у подарунок від ювілярів форму для баскетболістів і ноутбук – річ просто парадоксальна: здається, її тільки і дарують, але постійно не вистачає.

Катерина СУХОВІЙ,
студентка машколеджу.

кестру «Ренесанс» Сумської обласної філармонії. Цього вечора оберуть короля та королеву балу. Запрошені голова ОДА Микола Лаврик, мер міста – Геннадій Мінаєв, губернатор та інші поважні гості.

Варто мати бажання побувати в чарівній казці, а один з трьохсот білетів може стати твоїм. У СумДУ звертатися до Литвиненко Олени – 80664737818.

У межах цього свята відбудеться благодійна акція «Серце до серця». Усі бажачучі зможуть взяти участь та допомогти хворим дітям.

Не знехтуй можливість побувати на справжньому балу!

Яна ОПАРІЙ,
група ЖТ–81.

ВІДЕНСЬКИЙ БАЛ У СУМАХ

■ МРІЇ ЗДІЙСНЮЮТЬСЯ

З квітня о 18.00 в театрі ім. Щепкіна відбудеться аристократичний вечір. Уперше в Сумській області Студентська республіка СМГО АР Group за підтримки управління у справах сім'ї та молоді Сумської міської ради проводять таке свято.

За словами організаторів, вальсом та полонезом вечір розпочнуть дебютанти. Ними будуть найактивніші студенти міста, для яких задалегідь проводитимуться репетиції. Готується презентація суконь студії «Артель мода», виступ дитячого балету «Амелія», музичного ор-

ОТКРЫТИЕ ЦЕНТРА

■ СПІВРОБІТНИЦТВО

Активная позиция компании NetCracker на международном рынке, расширение числа партнеров и заказчиков предусматривает привлечение на работу в Компанию высококвалифицированных специалистов. С этой целью при Сумском государственном университете, с которым уже давно и тесно сотрудничает сумской офис компании, открылся учебно-консультационный центр (УКЦ), основная задача которого – подготовка студентов университета и привлечение их на работу в NetCracker.

Идея открытия центра не была новой для сумского офиса, такая практика уже существует в других офисах. Так, были открыты УКЦ в Москве, Самаре, и Киеве. В 2001 году – при МФТИ, в последующие годы – при МИИТ и МГУ, а в Самаре существует учебно-научный центр «Инфоком», а в Киеве такой начал свою работу при КПИ в 2006 г.

Открытие УКЦ в Сумах и именно при СумГУ неслучайно. В своей кадровой политике компания NetCracker всегда ориентировалась на молодежь. Так, в августе 2006 года, когда был создан офис в Сумах, ставка была сделана на выпускников СумГУ. На сегодняшний день 82% от общего числа

сотрудников являются выпускниками СумГУ. Среди них в количественном отношении лидируют выпускники механико-математического факультета, затем инженерного, физико-технического и гуманитарного.

Тесное сотрудничество NetCracker и СумГУ стало возможным благодаря кафедре информатики, где неоднократно проводились презентации Компании для студентов. Информация о том, что NetCracker предоставляет своим сотрудникам хорошие условия работы и отдыха (новый просторный офис, модная, удобная мебель, современное оборудование) распространялась среди студентов, и благодаря этому приняли на работу многих наших сотрудников.

Сейчас на кафедре информатики размещен информационный стенд компании NetCracker. В декабре 2007 года мы начали обучать группу студентов технологиями Java в рамках курса «дисциплины по выбору». Студенты разделены на рабочие группы, кураторами которых являются наши сотрудники – А. Ложкин, А. и В. Гребенюк, А. Коробейник, А. Мартыненко и Д. Прокопович. Студенты выполняют лабораторные работы, кураторы оказывают помощь и консультируют их. Лучшие получают стипендию NetCracker.

Таким образом, созданы предпосылки для создания учебно-консультационного центра Компании при СумГУ. Университет всячески способствовал созданию УКЦ, поскольку на сегодняшний день мы являемся единственной Компанией, которая готова бесплатно обучать студентов.

На открытии центра первым выступил региональный менеджер сумского офиса С. М. Зевелев, который рассказал об истории сотрудничества СумГУ и сумского офиса, предоставил слово проректору по научно-педагогической работе, доценту, кандидату физико-математических наук В.А. Любчаку, который оказал существенную помощь в создании УКЦ. Начиная с 2006 года, когда был открыт сумской офис, по рекомендации Владимира Александровича сотрудниками нашего офиса стали многие выпускники СумГУ, а А.С. Довбыш, заведующий кафедрой информатики, остановился на перспективах сотрудничества Компании и СумГУ и важности подготовки специалистов прикладного направления.

Право разрезать торжественно ленту, символизирующее начало работы УКЦ было предоставлено почетному гостю мероприятия директору ООО «НЕТКРЕКЕР» В. В. Терентьеву.

В. В. Терентьев открывает навчально-консультативний центр компанії NetCracker у Сумському державному університеті

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ, «АКАДЕМІК»!

Газеті Української академії банківської справи – 10 років. За відносно короткий вік видання швидко здобуло популярність і славу. Сьогодні «молодіжку»

(так називають газету в студентських колах) вважають живим організмом, який чуттєво відгукується на вимоги часу й відчуває пульс життя академії.

Не все давалося відразу. Перший номер газети вийшов у 1999 році на форматі А4 й складався з 8 шпальт. Якість паперу бажала кращого, не вирізнялися вишуканістю й дизайном та поліграфія, але редакція постійно вела пошук удосконалення форми та змісту й досить швидко завоювала увагу читачів.

Завжди щастило на професійних редакторів. Першим – був відомий журналіст Сумщини Григорій Сапожников, згодом – не менш відома Антоніна Кохан. Нині цю посаду обіймає Наталія Даниленко, котра має імідж людини старанної та розумною. У «дорослому» колективі редакції працює й високопрофесійний дизайнер – Юрій Хижняк, який модернізувати видання, але залишив «родзинки» створеного стилю.

Сьогодні «АкадеМік» має чималу читачку аудиторію й не тільки студентську. На урочистості з нагоди ювілею зібрався журналістський бомонд Сумщини. Присутні поздоровляли «молодіжку» як колегу, дітище та виховательку. Автори видання – студенти економісти, фінансисти, банкіри

та юристи із задоволенням декларували власні вірші, ділилися спогадами.

Виявляються, для деякого часопис став першою сходинкою до опанування професією журналіста. Як говорить Наталія Даниленко, дехто в стінах академії після співробітництва з газетою вирішив кардинально змінити свою фахову долю. Так зробила дописувачка газети Ірина Сорока, яка сьогодні вчиться на акул пера в стінах СумДУ, поєднали своє життя із журналістикою і Юлія Салій та Юлія Кохан (нині студентки Київського інституту журналістики), а також Ксенія Пономаренко (редактор газети «Сумка»). Їхні імена обов'язково засвітаються у мас-медійному просторі, впевнена пані Наталія, бо «АкадеМік» вчить бути винахідливим, креативним та неординарним.

Як підкреслила у вітальному слові голова Сумського прес-клубу Алла Федорина, на сьогодні в Сумах існує лише дві по справжньому професійні студентські газети – «Резонанс» та «АкадеМік» – видання, які постійно й цікаво висвітлюють події життя студентів, навчального закладу, разом з тим, залишаються небабидужими до проблем міста. Редактор нашої газети Василь Чубур побажав «колезі» мати такий баланс та взаєморозуміння з ректором, який має «Резонанс». А Олександр Вертіль – голова обласної організації НСПУ, зичив побільше творчості, але із нагадуванням: газета живе один день, а написане залишається назавжди.

Тож, легкого та виваженого пера й у подальшому! З ювілеєм, «АкадеМік»!

Любов БОЙКО
група ЖТ–52.

ФАКСИМІЛЕ ДОСТУПНЕ ВСІМ СУМЧАНАМ

РЕЛІКВІ

Окрім герба, прапора і гімну, в Україні є ще один державний символ – Пересопницьке Євангеліє. На ньому, до речі, складали присягу всі президенти незалежної України. Відтепер побачити унікальне видання можна в бібліотеці СумДУ.

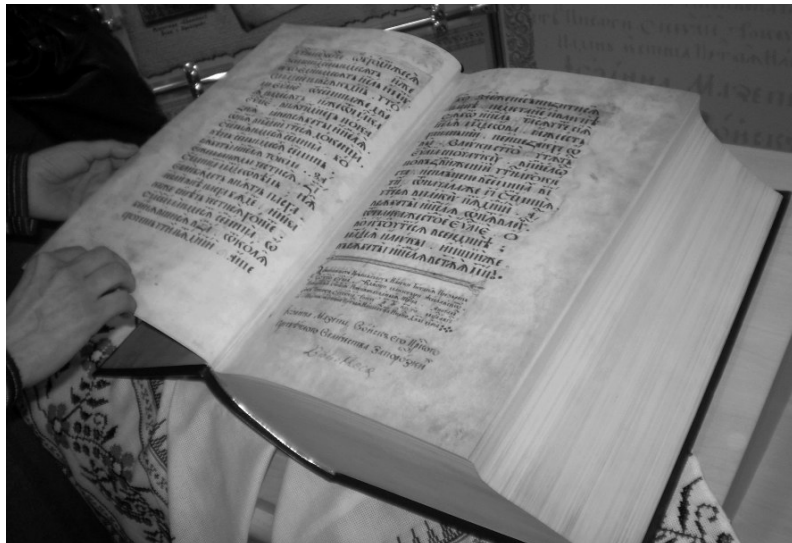
Це рукописна пам'ятка староукраїнської мови та мистецтва XVI століття. Презентація її факсимільного видання відбулася в бібліотеці СумДУ. Плин часу позначився на унікальному творінні, зараз воно в жалюгідному стані. Митрополит Київський і вся України Володимир запропонував проект створення факсиміле Пересопницького Євангелія. Ініціативу підтримали Президент Віктор Ющенко та президент Національної академії наук Борис Патон. У 2008 році випущено 1000 точних копій унікальної пам'ятки, які встигли вже стати раритетом. Вони презентовані в Єрусалимі, Лондоні, Львові та Києві. Один з ексклюзивних екземплярів подарований бібліотеці СумДУ на честь 60-річного ювілею.

Факсимільне видання – це повне відтворення книги не лише за змістом, а й за якістю, малюнками. Оригінал виписаний пізнім уставом на пергаменті, прикрашений різнокольоровими мініатюрами з позолотою, багатий заставками, ініціалами, орнаментами. В Пересопницькому Євангелії 482 сторінки, воно виконано в оксамитовій оправі з п'ятьма срібними печатками, а вага книги – 9,3 кг! Творці копії намагалися відтворити навіть відбитки пальців, потемнення й інші сліди часу. Для цього використовували сучасні поліграфічні можливості й друкарську методику XVI століття.

Оригінальна відеопрезентація-урок, підготована кафедрою історії СумДУ, розповіла детальну історію Пересопницького Євангелія, створеного в 1556-1561 рр. Як відомо, у часи Реформації в Європі Біблія була перекладена національними мо-

вами: чеською, німецькою, англійською. В умовах протистояння між католиками та православними, щоб наблизити біблійний текст до народу, в Україні з'явився перший переклад канонічного Євангелія українською літературною мовою – Пересопницьке.

Ініціатором створення книги була волинська княгиня Анастасія Гольшанська-Заславська з роду православних князів, які робили щедрі пожертвування храмам і монастирям. Після смерті чоловіка стала игуменею монастиря в селі Двірці. Втілити задумане їй допомогли донька Євдокія й зять Іван Федорович, князь Чарторийський. Книгу писали п'ять років – з 1556 по 1561 роки у Двірцях і місті Пересопниця. Архімандрит Пречистенського монастиря Григорій перекладав тексти, писар і художник Михайло Журавницький переписував і робив пояснення та післямови до кожної частини рукопису.

Складається Пересопницьке Євангеліє з науки читання, чотирьох традиційних Євангелій – від Марка, Луки, Іоанна, Матвія, післямови й місяцеслова. Є виділені особливими рамками глоси – пояснення до малозрозумілих слів. Записи й помітки на сторінках свідчать про цікаву 450-річну історію книги. У 1701 р. гетьман Мазепа подарував її Вознесенському собору в Переяславі, про що є відповідні помітки в рукописі й підпис самого Мазепи. Запис про передачу фоліанта в бібліотеку Переяславської семінарії датується 1799 р. З переміщенням навчального закладу до Полтави туди перевезли й Пересопницьке Євангеліє. Як історичну пам'ятку, що свято відкрив учений-славист Осип Бодянский в 1837 р., заявивши про її велике значення. Високу оцінку книзі дали Тарас Шевченко та Іван Франко.

Під час Великої Вітчизняної війни реліквію евакуювали, по закінченні вона знаходилася в музейному фонді Печерської Лаври, а з 1948 р. зберігається в інституті рукопису Національної бібліотеки ім. Вернадського.

На презентації замісник губернатора Олександр Лаврик побажав,

щоб якомога більше молоді побачило цей легендарний фоліант.

Єпископ Сумський і Охтирський Євлогій почав промову цитатою з Достоевського: «Гибель народу без слова Божия». Євангеліє – це божественне одкровення роду людському. Бог-Творець дав нам заповіді й указав шлях, яким треба йти...» Владика згадав і героїню роману «Злочин і кара» Союю Мармеладову. Змучена гріхами проща жінка шукала спасіння, читаючи Євангеліє від Іоанна. Цим яскравим прикладом із класики єпископ хотів сказати, що навіть найбільший грішник може врятувати душу, якщо почне слідувати Священному Писанню. Владика передав ректорові Анатолію Васильєву благосло-

вення від митрополита Київського і вся України Володимира й урочисто вручив архіпастирську грамоту.

Презентація закінчилася нагадуванням ректора про те, що бібліотека СумДУ завжди чекає відвідувачів. Для бажаючих на власні очі побачити факсиміле Пересопницького Євангелія двері відкриті.

P.S. У бібліотеці університету зібрані й інші рідкісні видання, ознайомитися з якими можуть не тільки студенти й викладачі, але й усі, кому вони цікаві. Нещодавно список раритетів поповнили «Національний атлас України» і книга «Українська козацька держава».

Вікторія МІРОШНИЧЕНКО,
група ЖТ-52.

«ПІД ЧОРНИМ ТАВРОМ»: КНИГА, НАРОДЖЕНА БОЛЕМ

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

У Сумській обласній науковій бібліотеці презентовано перевидання праці нашого земляка Бориса Ткаченка.

Перше видання «Під чорним тавром» датується 1993 роком. «Публіка не була готова сприймати відверті дані про голодомор, – пригадавав автор. – Але, пам'ятаю, байду яких не було».

Одні захоплювалися книгою, інші – намагалися робити все можливе, аби знищити її, заборонити. За словами представника української інтелігенції Віктора Казбана, видання перетерпіло багато поневірянь, як і сам автор, який збирав матеріал протягом тридцяти років, незважаючи на різного роду перепони з боку влади.

Перевидання «Під чорним тавром» здійснено завдяки підтримці Сумської облдержадміністрації, обласного архіву м. Суми. «Борис Ткаченко першим почав так відверто і правдиво говорити про голодомор, – зауважив заступник голови Сумської облдержадміністрації Микола Лаврик. – Ми шануємо його особистість

і те, чим він займається. На знак прихильності й визнання його праці збираємо необхідні документи для подання кандидатури Бориса Ткаченка на здобуття Національної премії України імені Тараса Шевченка».

Геннадій Іванущенко, директор Сумського обласного архіву, повідомив, що знає автора книги досить давно й переконаний, що совість – це його кредо. Під час обговорення книги «Під чорним тавром» звучало немало слів подяки та захоплення на адресу автора. Він також не залишився боржником: «Дякую всім, хто прийшов. На мою думку, ми зібралися тут не стільки заради книги, як пом'янути тих невинних, що загинули в часи голодомору».

Хоча тема голодомору в Україні уже не є чимось новим, темних сторінок 1932 – 1933 років ще вистачає. Збирають нові свідчення, знаходять «книги мертвих». І досить важливо, що є такі сміливі й небайдужі, як Борис Ткаченко. Сподіваємось, його праця буде належно оцінена Шевченківським комітетом і Сумщина матиме першого лауреата Національної премії України імені Тараса Шевченка.

Юлія ГАЙДИНА,
група ЖТ-41.

На початку року студентка гуманітарного факультету Руслана Куца, одна з постійних організаторів благодійних акцій, мала можливість у числі інших п'яти українців, що пройшли відбірковий тур у Києві, поїхати до Берліну на відкриття міжнародного волонтерського коледжу. Вона з гордістю представляла там і наш університет, і український волонтерський рух.

Керівники коледжу влаштували для гостей зустрічі з видатними науковцями та знаменитостями Німеччини. Обговорювалися подальші напрямки спільної діяльності. Руслана поспілкувалася з ровесниками-активістами, ініціаторами волонтерства в Німеччині, які неодноразово приїжджали в Україну. Дівчині було чим поділитися з однодумцями, адже за останні три роки СумДУ відзначився чисельними нагородами та перемогами на різних молодіжних волонтерських конкурсах, зарекомендував себе як ініціатор проведення багатьох благодійних акцій, концертів, виїздів до шкіл-інтернатів, дитбудинків.

– З самого ранку й до пізнього вечора, – ділиться враженнями Руслана, – на семінарах обговорювалися питання розвитку волонтерського руху в Європі. Зібралася команда серйозної та цілеспрямованої молоді – саме це дає стимул вірити в те, що розпочаті справи принесуть очікуваний результат.

Щодо планів на майбутнє, то наступним кроком волонтерів є підготовка колегіального проекту, що незабаром обов'язково буде реалізований у стінах СумДУ. Семінар проводиться із залученням волонтерів з Америки та Німеччини, які зараз пра-

НОВІ ШЛЯХИ СПІВРОБІТНИЦТВА

ПРЕЗЕНТАЦІЇ

Волонтерський рух СумДУ стає все більш масштабним, перетнувши межі не тільки міста й області, а й кордон держави.

щоють у різних куточках України. На з'їзді зі створення проекту мають обговорюватися питання подальшої співпраці активістів руху. Кожен бажаючий зможе поспілкуватися з іноземними волонтерами, які мають вже досвід проведення подібних семінарів, де головним девізом є фраза «Ніколи не зупиняйся на досягнутому».

Наші волонтери впевнено продовжують крокувати й по рідній Сумщині.

Із днем Св. Валентина привітали Конопську спеціальну школу-інтернат, Конопську санаторну школу-інтернат і Косівщинську спеціальну школу-інтернат Сумського району. Цього разу волонтери об'єдналися з учнями Сумської школи № 3 та Олександрійською гімназією й виконали для дітей веселі пісні, акробатичні номери, запальні гуцульські танці. А завдяки спонсорській допомозі Сумської громадської організації «Дружба» подарували міні-музичний центр, музичні інструменти, спортивний інвентар, гуманітарну допомогу, а учні спеціалізованої гімназії – свої улюблені іграшки.

Надія МАРІНОХА, група ЖТ-81.
Анна ПАНІКАР, група ЖТ-51.

КРОК ДО СВОБОДИ ЛЮДСЬКОГО СПІЛКУВАННЯ

Учена рада СумДУ обговорюватиме загальний стан викладання іноземних мов та рівень володіння ними в нашому університеті. Кафедра іноземних мов вийшла з ініціативою поділитися з читачами «Резонансу» власним баченням досягнень та проблем, пов'язаних із вказаною тематикою. Ми запросили до обговорення наших нинішніх та колишніх студентів, викладачів, а також тих, з ким нам довелося співпрацювати у різні роки. Нас приємно вразила кількість людей, що відгукнулися на наш заклик. Усю численну інформацію, яка надійшла до нас, ми об'єднали у матеріалі під загальною назвою «Іноземний розворот».

ЛИТВИНЕНКО Г. І.,

доцент, зав. кафедри іноземних мов:

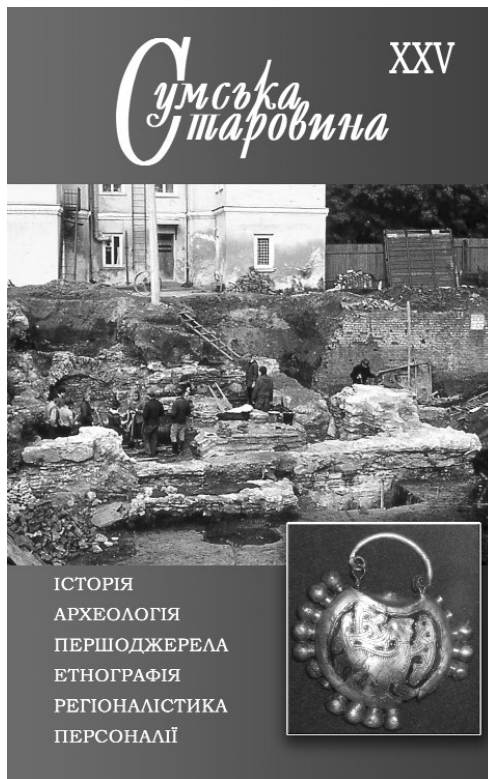
— Якість підготовки фахівців — це те, що становить зміст всієї діяльності нашого університету, те, заради чого кожен день входять до аудиторій сотні викладачів. Говорячи про якість, ми, звичайно, маємо на увазі обсяг знань, яким володіє фахівець, і вміння їх використовувати. А знання виражаються за допомогою мови. Отже, ні одержання знань, ні їх передача (а саме це і є «навчальний процес») неможливі без знання мови, як мінімум рідної, а як мета, до якої треба прагнути — декількох іноземних мов. Для нас поки що проблемою лишається й одна іноземна мова, в той час як у промислово розвинених країнах, і не тільки в них, мова вже йде про необхідність володіння двома-трьма іноземними мовами.

Знання мов розширює не тільки професійні можливості, але і загальнолюдські, загальнокультурні, роблячи нас більш вільними в пересуванні, спілкуванні, розвитку. Чи не в цій свободі зміст нашого життя, а у вузько професійному аспекті і зміст того, що ми називаємо «Болонським процесом»? «Людина стільки разів людина, скільки мов вона знає», сказав імператор Священної Римської Імперії Карл V. Скільки років минуло з того часу, а ми тільки намагаємося трішки піднятися над своїм вихідним рівнем. Давайте ж об'єднаємо наші зусилля і зробимо хоча б один крок до свободи людського спілкування, до професійної досконалості, а разом з тим — і до входження у світовий та європейський простір. А ми завжди готові вам у цьому допомогти.

Матеріали «Іноземного розвороту» читайте на сторінці 6 і 11.

■ КРАЄЗНАВСТВО

ІСТОРІЯ
АРХЕОЛОГІЯ
ПЕРШОДЖЕРЕЛА
ЕТНОГРАФІЯ
РЕГІОНАЛІСТИКА
ПЕРСОНАЛІ

«СУМСЬКА СТАРОВИНА»

Минуло дванадцять років з моменту виходу першого випуску нашого журналу, і ось вже двадцять пятий номер!

краєзнавства тощо. Так, протягом дванадцяти років існування «Сумської старовини» опубліковані матеріали авторів з Києва, Москви, Санкт-Петербургу, Праги, та з інших міст Росії та України і зокрема Сумської області. Отже, коло наших авторів постійно збільшується і стає ширшим географічно. Це доводить актуальність подібного видання, особливо в умовах нестачі наукової історичної літератури як на території Сумщини, так і в Україні.

У 1998 році засновано Почесний диплом «Сумської старовини». Ним нагороджуються особи, які прислужилися на ниві вітчизняної науки особистим внеском в справі охорони та вивчення пам'яток нашої минувшини, активною дослідницькою позицією. До цього часу дипломом отримали 18 діячів науки та мистецтва.

Протягом останнього часу суттєво підвищилася також зовнішня презентабельність видання (використовуються нові поліграфічні можливості, кольорові ілюстрації та фото). Нині «Сумська старовина» є одним з лідерів фахових видань України. На його сторінках висвітлюється багатий досвід вітчизняних та зарубіжних науковців, апробовано велику кількість матеріалів, що лягли в основу докторських та кандидатських дисертацій. 25-й номер «Сумської старовини» — показник популярності видання. Він великий за обсягом і містить понад 30 наукових робіт з різних проблем історичної науки.

Останній номер журналу є ювілейним, а з наступного року його можна буде передплатити — підписні реквізити зазначені на обкладинці.

Віктор ЗВАГЕЛЬСЬКИЙ,
головний редактор «Сумської старовини»,
доцент кафедри історії СумДУ.

Перший номер вийшов у світ влітку 1996 року, а згодом, у 2001-му, «Сумська старовина» зареєстрована ВАК України як фахове видання зі спеціальності «Історичні науки». За тематичною спрямованістю журнал орієнтований на науковців, професорсько-викладацький склад вищих навчальних закладів, педагогів, аспірантів, студентів — всіх, хто цікавиться або професійно досліджує різні актуальні проблеми вітчизняної та зарубіжної історії. Читацька аудиторія журналу постійно збільшується — видання поступово стає відомим не лише в Україні, а й за її межами (Польща, Чехія, Росія, Молдова, Білорусь). Робота над підготовкою матеріалів здійснюється співробітниками СумДУ, хоча до співпраці залучені також науковці з інших навчальних закладів, музеїв, архівів, академічних інститутів різних регіонів країни та з-за кордону.

За час існування журналу світ побачили близько 500 наукових статей, у яких досліджуються проблеми історії, археології, джерелознавства, культурології,

покинула графа і, пожертвувавши владою, залишилася з коханим. Через кілька років Анна вдруге стала вдовою. Вона оселяється при дворі свого сина Філіпа й знову починає підписувати державні документи як «мати короля». Свій підпис поставила востаннє в 1075 році. З цього моменту відомості про неї, підтвержені документами, зникають. Очевидно, вона виїхала з Парижа. На той час їй виповнилося п'ятдесят два. У XIX столітті французькі історики висловлювали припущення, що Анна все ж повернулася до Києва, але немає жодного факту на користь цієї версії.

Не так багато збереглося відомостей про найменшу доньку князя Анастасію. Відомо, що вона познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком Андрієм при дворі батька. Коронація Андрія й Анастасії відбулася в угорському місті Секешфехервар. Подружжя успішно відновлювало християнство в Угорщині. З іменем молоді королеви пов'язане заснування двох православних монастирів: один — поблизу Вишгорода, а інший — в Тихоні (абатство там існує й нині).

Після трагічної смерті короля, Анастасія допомагає правити своєму синові Соломону, даючи слушні поради й прохаючи мирно співіснувати з братами. За деякими історичними джерелами померла Анастасія на німецькій землі в монастирі Адмонт.

Та не тільки доньки Ярослава Мудрого залишили свій слід в історії європейських країн. Наприклад, руська княжна була імператрицею Священної Римської Імперії. Спочатку її звали Євпраксія, донькою київського князя Всеволода Ярославича. Потім — маркграфинею Адельгейдою Штаден. Після того — імператрицею священної Римської імперії, дружиною Генріха IV. А померла вона черницею в київському монастирі тихо й непомітно. У пам'яті давнини зберігається безліч несподіваних союзів! Незбагненна й примхлива історія: те, що вчора існувало, сьогодні може зникнути безслідно. Та віддалене віками добре зберігається у схованках народної пам'яті. Про це мимоволі думаєш, згадуючи жінок Київської Русі.

Ірина СВИРИДОК,
група ЖТ—72.

КОРОНОВАНИ КИЯНКИ – ДОНЬКИ ЯРОСЛАВА МУДРОГО

НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ, ЯКА НАГАДУЄ КАЗКУ

■ СЛАВЕТНІ УКРАЇНКИ

Важливі данні про сім'ю Ярослава виявлені у храмі Софії Київської, де на одній із фресок зображено Ярослава Мудрого з сім'єю. У князя було 9 дітей — 6 синів і 3 доньки. Більшості із них судилося зіграти політичну роль на лише в древньоруській, а й у європейській історії. Часто Ярослава Мудрого називають тестем європейських королів, адже для нього виявом добросусідських відносин стали шлюбні зв'язки. Його доньки стали королевами: Єлизавета — Норвегії, Анна — Франції, Анастасія — Угорщини.

Відомо, що старша донька київського князя Єлизавета вийшла заміж за Гаральда Суворого, майбутнього короля Норвегії, який певний час перебував на службі в Ярослава Мудрого. Молодий норвежець мріяв одружитися з княгиною Єлизаветою, тому й шукав слави та багатства. Йому довелося побувати у Візантії, Палестині й навіть Сицилії. Славився він також і своїми поетичними здібностями. Пісні Гаральда звернення до гордої та неприступної Єлизавети.

У 1045 році Гаральд і Єлизавета одружилися. Після весілля молоде подружжя вирушило до Норвегії. Варто наголосити, що вони заснували столицю Норвегії — місто Осло, де тривалий час і проживали. Подружжя мало двох доньок, одна з яких згодом стала шведською королевою.

Про середню доньку Ярослава, Анну, дружину короля Франції Генріха I, написані книги. Вінчання їх відбулося в травні 1049 р. у Реймсі Анна стала першою русинкою, котра переступила поріг собору святого Хреста. З перших хвилин коронації присутні відчували твердий характер руської князівни — вона рішуче відмовилася присягти на латинській Біблії й заявила, що зробить це, поклавши руку на слов'янське Євангеліє, яке привезла з Києва як дарунок батька. Зачарований її красою, Генріх дав згоду, викликавши тим невдоволення архієпископа Гі, але під тиском короля той опустив таки королівську корону на голову русинки. Поклавши

на оltар книгу, написану церковнослов'янською мовою, Анна присяглася на вірність країні та своєму чоловікові — королю Франції.

Смілива, розумна королева поступово стає співправителькою Генріха. В архівах Франції маємо документи, які підписувала Анна. Так, 1059 року вона підтвердила королівську грамоту, що уповноважувала гвардійця Гугона віддати церкву святої Марії ченцям абатства, 1060 — скріпила печаткою права монастиря святого Мартина на даровані королем землі. Французькі хроністи стверджують: саме за розпорядженням Анни, яка володіла кількома іноземними мовами, при великих французьких монастирях були утворені школи, де навчалися діти грамоти. Переїнявши від батька любов до книг, вона зібрала гарну бібліотеку з рукописів грецьких та римських авторів, письменників і поетів раннього середньовіччя.

Доклала королева й про добре виховання своїх дітей. (Анна ошасливила Генріха трьома синами: старший, Філіп, став пізніше королем, середній, Роберт, рано помер, а менший, Гуго, заснував із часом королівський рід Вермандау). Але хлопців не дуже цікавило навчання, книжки. Полювання, а пізніше розбещеність і вино посіли чільне місце в їхньому житті.

Після смерті короля Анна виходить заміж за одного з наймогутніших феодалів Франції Рауля III, графа Крепі де Валуа. Скривджена дружина графа звертається до папи, який і визнав недійсним шлюб Анни та Рауля. Але королева не

■ ПРО ЛОНДОН

«Для мене Лондон – найцікавіше, найгарніше та найдивовижніше місто у світі», – говорив свого часу Герберт Уеллс. «Якщо Ви стомилися від Лондона, то Ви стомилися жити, тому що тут є все, чого можна очікувати від життя», – стверджував Семюель Джонсон. Нещодавно силу чарів цього міста відчула на собі Алла ФЕДОРИНА, голова сумського обласного прес-клубу, власкор газети «Україна молода», викладач кафедри журналістики філології СумДУ.

Подорож до Великобританії – винагорода за перемогу в конкурсі матеріалів на тему судової реформи, що відбувався у межах проекту «Розвиток демократії: залучення ЗМІ до популяризації питань судової реформи в Україні, впровадження Всеукраїнським освітнім центром реформ. Поїздка була розрахована на п'ять днів.

День перший: приїзд

Він став звичайним днем приїзду. Літак, метро, автобус... «Готелі в Лондоні типово англійські. Малесенька кімнатка, у якій ледь поміщаються ліжко, дзеркало, полічка з чайничком та чашкою, малесенький столик для комп'ютера та стілець,» – говорить пані Алла, але ці незручності компенсувалися розташуванням помешкання в одному з найкращих районів міста – Вікорії. Година перепочинку і... «У Лондоні якраз випав сніг. У них шок просто. Як це? Сніг п'ятнадцять сантиметрів. Автобуси не ходять. Нормальна температура для лондонської зими 0° С. Найбільше раділи діти... Шпальти всіх газет, які я купувала того дня, суцільні сніговики, сніжки, розчистка, коротше все, що пов'язане з темою снігу», – згадує Алла Олексіївна. Автобусом до Вестмінстерського абатства, «живого» Біг-Бену, далі – до Парламенту. «Це вже потім зрозуміла, що не такий він уже БІГ, і не такий уже й БЕН. Але дійсно побудований так, що його видно звідусіль». А там уже

недалечко й Букінгемський палац, а звідти... пішки додому, але не до України, звичайно, а до готельної кімнатки.

День другий: «Guardian»

Космічне приміщення редакції «Guardian». Це кілька поверхів – ідальні, кафе, приймальні, ескалатори... Величезне приміщення, скляне і зсередини, і зовні. «Про таке можна тільки мріяти, – із захопленням говорить Алла Олексіївна. – Приміщення для «літучки» – це зала, де зі стелі звисають мікрофончики, посередині м'які крісла, під стіночками стільці, на стіні – екран, все дуже зручно. А щодо людей, то у них немає отой чопорності, яка іноді є в нас. Не заціклюються на тому, де сісти, як стати, що одягнути. Одна журналістка сіла на крісло прямо з ногами, і це було, ну, нормально для всіх оточуючих. Дехто навіть сидів на підлозі, хтось підпирав стіни, кинувши речі на килим. А ми часто заміняємо зміст формою, намагаємося бути «білими і пухнастими». На зібрання був запрошений

НЕТИПОВА ЖУРНАЛІСТИКА КРАЇНИ КОНСЕРВАТОРІВ

директор Королівської опери. Там запрошують відомих людей не для того, щоб дали матеріал, а щоб журналісти володіли інформацією в певній галузі. Втім, якщо людина згодиться, може дати матеріал і для преси. «Коли в редакції «Guardian» виступав експерт з економічних питань, він розповів, що від світової кризи найбільше постраждають молоді люди 16-24 років. І журналістам ця думка здалася такою цікавою і настільки тезою, яку можна розвинути, що вони попросили дати все ж таки інформацію для газети, на що експерт погодився», – розповідає Алла Федорина.

День третій: «City University», «Front line»

Лекції в університеті на пані Аллу справила неабияке враження: «Перше, що стало зрозумілим, у Великобританії, – зовсім інший рівень підходу до журналістики. Вони працюють на світовому просторі. Ми ж націлюємо себе на український, обласний, районний. А в глобальному масштабі як журналісти ми себе не уявляємо».

У Великобританії є два рівні підготовки журналістики. Перший можна прирівняти з нашим бакалавратом, коли після закінчення шко-

ли отримують свою першу професію. Вони можуть повчитися три роки, піти попрацювати, а потім, побачивши свої слабкі сторони, повернутися і доучитися. Така там система

ма. Інший рівень – післядипломна освіта. Цей курс можуть проходити представники різних країн, єдине, що потрібно, – скласти іспит. Перший – англійська. З можливих дев'яти балів слід набрати не менше семи. Тебе будуть вчити писати, а

між нашими прес-клубами та цим закладом? Якщо ми організуємо засідання за тою чи іншою темою, щоб поінформувати журналістів і дати їм можливість підготувати ма-

теріал для більш широкого кола читачів, то у них це вже інший рівень. Вони збираються, щоб обговорювати якісь професійні проблеми, якісь глобальні питання. Зокрема та зустріч, яка тоді відбувалася, була присвячена темі збалансованості та

День четвертий: ВВС

«У рамках програми побували на ВВС, в українській та російській редакціях. Що я можу сказати, якщо російська – це велика редакція, великий штат журналістів, то українська редакція – неперіоритетна. Тобто вона є, але...» – говорить пані Алла. Крім відвідування власне редакцій, вона отримала змогу побачити, як працює одна з найбільших телестудій світу, зокрема як проводиться прямий ефір.

День п'ятий: вільна субота з картою міста

«В останній день я була надана сама собі. Мій супроводжуючий перестав за мене хвилюватися, бо побачив, що досить нормально орієнтуюся в Лондоні й не заблукую». Почалася екскурсія Лондоном з Букінгемського палацу, потім – прогулянка парком, Пікаділі, Триумфальна арка, Британський музей. «Повинна сказати, що Англія – це колоніальна Англія. Там пів-Єгипту звезено, там Рим, Індія, Китай. Все, що хочете. Багатіший музей... Туди треба ходити цілеспрямовано щось подивитися. Одразу все охопити неможливо,» – ділиться враженнями Алла Федорина.

Час летів, а треба ще й на Оксфорд-стріт встигнути, а ще й Бейкер-стріт... Сподобався нашій сумчанці пам'ятник тваринам у війні, сподобався навіть більше, ніж Букінгемський палац. «Останньою крапкою звісно була Бейкер-стріт – музей Шерлока Холмса. А вже його образ живе з нами з дитинства...» – посміхається Алла Олексіївна. Залишився «непобаченим» музей модерного мистецтва і ще багато чого, але час невпинний. Ще хоча б один день. Але...

Післямова, або постфактум

Ми навіть не замислюємося над тим, наскільки отой далекий закордон є близьким. «Це тут нам здається, що Лондон це ого-го де, а

від повсякденних проблем, мислять глобальніше, живуть світовим простором, що й дає їм можливість обговорювати професійні проблеми.

Приміщення медіа-клубу купив оператор, який повернувся з Афганістану й вирішив зробити цей заклад у пам'ять про колег, які там загинули. У «Front line» є стенд, на якому зазначені прізвища тих журналістів, операторів, які загинули у бойових діях. Там є навіть своєрідний музей. Такого закладу в Україні поки що немає. У нас обговорюються не професійні проблеми, а здійснюється суто інформаційне забезпечення. Тобто не маємо того рівня осмислення проблем журналістики, який на сьогодні має Великобританія. Прикро, але факт.

там, далеко, здається, що Україна зовсім поряд,» – говорить пані Алла. Ми не замислюємося над тим, що навіть сьогодні у нас є реальна можливість побути десь, де ви ще не були, не обмежуючись Львовом чи Карпатами. Варто лише захотіти й докласти зусиль. Ми не вчимо мови, не бачимо себе складовою чогось великого, бо вважаємо себе піщинками у чомусь мізерному. Але ж можемо стати частиною світу, потрібною частиною, частиною з великої літери. Потрібно лише мислити себе такими. І все у нас вийде: і Європа, і самоусвідомлення, і світовий простір журналістики, і все, чого самі забажаємо.

Наталія МЕДНІКОВА,
група ЖТ-51.

МАША РОМАНЕНКО,

група ЖТ-61

ПОД СВОДОМ РАДУГИ

Настоящая любовь всегда только с первого взгляда, потому что сердце не ошибается. В отличие от разума, который вечно спешит, хочет всё успеть, не может ждать, считает, что всемогущ. На самом деле он — приспособленец, заставляет сердце смириться, привыкнуть и даже испытать чувство влюбленности. Но никогда оно не сравнится с тем, которое зажигается мгновенно, от единственного слова, неожиданного прикосновения, когда перехватывает дыхание от вдруг нахлынувшей нежности, и тело дрожит от страсти, а земля уходит из-под ног. И вырастают крылья, и голос переливается, как хрустальные колокольчики, и глаза блестят, как у сумасшедшей...

Какой длинный вечер! Прислушиваюсь к шуму за окнами. Гул твоего автомобиля различаю за квартал. И пока ты подъезжаешь к дому, стараюсь унять трепещущее от счастья сердце. Я никогда не привыкну к тебе, никогда не станешь для меня будничным. Ты — редкий гость в моём доме и постоянный — в моих мыслях. Мудрая женщина не показывает свои чувства. Как драгоценную влагу она по капельке отпускает их возлюбленному. Чтобы не выпил до дна раньше времени, чтобы не ушел искать другой источник — прохладнее и недоступнее. Так учила меня мать. Я — не мудрая и говорю тебе о своей любви всегда, встречая и провожая, целуя и обнимая, утром и вечером, ночью и днём. Я люблю тебя!

Неожиданный летний дождь расплющил крупные капли на оконном стекле, затем ударил редкой барабанной дробью по козырьку застеклённого балкона. Пару дней назад в такой же вечер мы видели чудо. На чистом предзакатном небе появилась еле заметная разноцветная дуга. Одним концом уперлась в лес, а другой — утонул за горизонтом. Когда радуга окрепла и заиграла семью цветами и миллионами оттенков, обозначилась ещё одна дуга. Они пересеклись и образовали три свода. Мы стояли под средним сводом и держались за руки. Копылись на участках дачники, спеца к ночи вернуться в город. Надрывались от свадебных песен лягушки в пруду. Легкий ветерок стряхивал с деревьев капли дождя, и они звонко шлепались на тропинку. Неторопливо садилось солнце. От земли поднимался легкий прохладный туман...

«Загадай желание», — шепнула я. «Уже загадал», — улыбнулся ты. Я знала, о чём подумал. Ты знал, чего хотелось мне. Наше желание не сбылось. Пока. Тихо подкралась ночь. Мы сидели на берегу и смотрели на

небо. Среди неподвижных мерцающих звёзд прокладывала себе путь маленькая яркая точка. «НЛО», — сказала я. «Скорее, спутник или самолёт», — уточнил ты. «Я подарю тебе звезду! — предложила я. — Когда будет

плохо, посмотришь на неё, подумаешь обо мне, и я приду. Гляди, вон созвездие Кассиопея. Оно напоминает перевернутую букву «М», или английскую «W». Средняя звездочка будет нашей». «Кто эта Кассиопея, что удостоилась столь высокой чести?» — шутишь ты. «Жена эфиопского царя Кефея. Она так хвасталась своей красотой, что разгневала богов, и они послали на страну морское чудовище, которое пожирало людей. Пришлось царю отдать ему в жертву свою дочь Андромеду, — объясняю я, и добавляю, — может, мне повезет, и когда-нибудь я стану твоей женой...»

Все влюбленные во все времена одинаковы. Они дарят друг другу недосыгаемые звёзды, недоступные вершины, фантастические замки или необитаемые острова. Иногда загородные виллы или соцветия бриллиантов. «Когда увидишь падающую звезду, поцелуй меня», — попросила я. И ты целовал меня, приговаривая: «Вон летит одна, и еще одна, и еще...» В ту ночь они дружно сорвались с небосвода и падали до утра. Я жду тебя. Ты придешь ненадолго, как всегда. Может быть, когда-нибудь я попрошу тебя остаться навсегда. Навсегда. Я скажу тебе, что в этой жизни бренно и тленно всё, кроме любви. И только она вечная. Когда-нибудь я скажу тебе это, а пока... Я открываю дверь и говорю в твоих объятиях. Ты целуешь мои волосы и говоришь, что нет запаха прекраснее, а я целую твои руки и прячу лицо в их ладонях. Я люблю тебя. Какие ещё нужны аргументы?!

Малюнок
Ірини ІВАЩЕНКО
група ЖТ—62.

ГАННА
ВАЩЕНКО,

група ЖТ-83

ТВОРЦУ

Закриваю глаза и встречаю рассвет
Я в своей же поблекшей картине.
Улетаю навек в мир, которого нет...
Словно ветер, свободна отныне.
Говорят, время лечит?

Пустые слова!
Зыбки так же, как все в этом мире.
Год за годом идет, но болит голова...
Я теряюсь в своей же квартире.
Закриваю глаза и встречаю закат,
Приползаю к тебе на коленях...
Я с тобой, я твоя —

почему ты не рад?
Что случилось
в связующих звеньях?

Не позволил любить,
запретил умирать,
Кинул жизнь, словно крест,
мне на плечи.
Без тебя ли, с тобой ли

придется страдать,
А не стану любить тебя меньше.
Ты хотел поиграть?

Что ж, пока что ничья.
Ход конем?
Защищусь ратью пешек!

Вот увидишь,
что блудная дочка твоя —
Недозревший, но крепкий орешек!

Десь тремтять сухе колосся
І гойдаються мости...
Там берізоньки волосся

Стало вітами мітли.
Розгрібає-підмітає
На асфальті чорний бруд.
А під ним дитя страждає,
Пробиває чорний бруд.
«Ой, прости мені, дитинко,
Надто мури вже міцні!»
Не загинула б стеблинка
В надрах мертвої землі...

Я выбирала жизнь
десятки сотен раз,
Срываясь в пропасть
темных подсознаний.
Терялась в снах,
где подлинность и фарс —
Одно и то же... Сотни лет скитаний
В извечных поисках...

У Бога за душой,
То дерзостью, то робостью томима,
Я шла вперед со светлой головой,
Но истина, как тень, неуловима.
Ее искал Платон, и Эпиктет
и Фрейд, и Юнг
в борьбе сопоставлений...
Как всякий псих

боготворит свой бред
И видит в нем фантомы откровенный,
Так верю я,
не усомнившись ни на миг,
В то, что открылось мне

под слоем фальши.
И не ищу дороги напрямик,
Иду теперь и медленней, и дальше...
Вы все боитесь вечности в огне,
Живете в храмах,

лишь бы к Богу ближе,
А я одна... но Бог живет во мне!
И видит вас,
как я сейчас вас вижу.

АНЯ ГОРОБЕЦЬ,

студентка машколеджу

ПОСЛАНИЯ ДРУГУ

Ти пробач мені. Пробач, що забула.
Що поспішала стати дорослою.
Пробач, що через свої мрії зовсім забула про тебе.
А ти чекав. Ти всі ці роки, вірно, як і раніше, чекав зустрічі, щоб знову відчути мое тепло, обійми. Я знаю, ти сумував. Тобі бракувало мене. А я, крокуючи стежиною дорослішання й уже випробувавши на собі, що життя — це не рожевий світ, а холодні сірі дні, відчувала, як чогось бракує, ніби когось втратила. Лише сьогодні зрозуміла — тебе. Ти знаєш, той дорослий світ, який завжди чимось притягує до себе малечу, зовсім не такий, яким його уявляли ми з тобою. Пам'ятаєш? Життя жорстоке, виживають лише ті, хто вміє відштовхувати ліктями інших й не соромиться бути ситим серед голодних.

Обійняла тебе — і відразу в уяві закружляв аромат дитинства: запах малинового ягід, веселий голос дідуся, який кличе до садка, духмяний подих липового цвіту, гудіння бджіл. Ти не повіриш, мабуть, але так хочеться вирватися із цього світу і по-

вернутися хоча б на мить туди, де все по-іншому, у дитинство, у якому так спокійно й затишно, де кожного дня відус розповідав казки. Сказати б йому те, що не встигла тоді: «Люблю». Чому щастя шукають роками, а втрачають його за мить?

Ні, тебе я не втратила назавжди. Сподіваюся, що ти все зрозумієш і пробачиш. Ми ж друзі?

Перекладала свої старі речі, наче щось шукала. Ніби хтось підштовхував: подивися тут. Наче хтось на мене чекав там, серед купи давно забутих і ледь не викинутих речей. І ось ця зустріч — неочікувана, але приємна. І відразу зрозуміла: усі ці роки мені не вистачало саме його, мого вірного друга — Цуцика, м'якого іграшкового песика.

Він дивився на мене крізь павутиння років усе тим же довірливим поглядом, ніби зазиравав ним у саму душу, де ще збереглися теплі приємні спогади. Цікаво, чи впізнав? Та звісно, що впізнав, інакше бути не може.

Хтось посміхнеться: «Це ж просто іграшка». Так, звісно, іграшка. Але для мене, тоді ще зовсім юної, це був друг — улюблений і бажаний. І не тільки тоді, а й зараз. Тільки шкода, що він зі мною вже не розмовляє.

АЛІНА ГУРИН,

група ЖТ-52

Мене ще немає... Тобі — уже за...
Мені ще не можна...

Тобі — чому б ні?
Чужого кохання осіння сльоза
Прийшла на світанні до мене вві сні.
«А може, не треба?» — казала тобі.
«Кохая!» — уперше почувала тоді.
Хтось тихо шипів, не ховаючи зла:
«А їй ще немає...»

йому ж — уже за...»

ЧЕРВОНИЙ ДИВАН

Червоний диван —
наш оазис любові...
Сховаємось знову
від плітки людської!
Я хочу напитися тиші з тобою,
Ти хочеш напитися цноти зі мною.

У нашім бажанні ми щирі обоє...
Чому ж ми не разом,
чом я не з тобою?

Червоний диван, ти і я —
нас же троє,
Червоний диван нас єднає з тобою.
Лібідо нас лебедем знов окриляє...
Червоний диван —

наше танго прощання.
Тримай же в обіймах мене
і... кохання —
Це танго останнє, це танго останнє!

Зустріч наша — не а ля фуршет.
Зустріч наша — чорний рикшет.
Поклади на землю горілиць,
Щоб не бачила фальшивих лиць.
Хочеш, я піду з тобою в чорторий?
Тільки сонце в землю не зарий!
Нам не випить з решета води,
Можна тільки грудочку води
Залишити в ньому... забори!

Звезду мости до берега чужого,
Дороги прокладу за небокрай...
О, вічної душі пересторого,
Тривогами нічними не карай!
Світанку,

дай думкам моїм наснаги,
Торкнися променем очей сліпих!
Я вже не хочу дикої відваги,
страшною правди, спогадів німих.
У воду кидаю листки торішні,
Зриваю квіти зболених шляхів
І не кривлюся від терпкої вишні —
Від неї ж ти відмовитись зумів!
Спалю мости до берега чужого,
Не хочу більше бачить неба край,
Залишусь, як не сумно,
за порогом...
Постукаю... дверей не відчиняй!

НЕЗВИЧАЙНА ІСТОРІЯ ЗВИЧАЙНОЇ РУКАВИЧКИ

Перші рукавички були відомі ще в Давньому Єгипті й знайдені в пірамідах під час розкопок. Вони мали вигляд цільних мішечків без отворів, тільки пізніше давні дизайнери придумали шивати додаткову комірку для великого пальця. Єгиптяни, піклуючись про здоров'я і красу шкіри, захищали рукавичками руки під час праці та... їжі. До винайдення виделки люди їли в рукавичках, щоб не обпекти пальці гарячою стравою. Цікаво, що їх носили не лише багаті вельможі — примітивні мішечки з цупкого матеріалу були знайдені й у захороненнях рабів. У середньовіччя для трапези використовувалися шкіряні наперстки, які вдягалися лише на пальці.

Минали століття, вигляд рукавичок змінювався: їх стали виготовляти зі шкіри на суконній підкладці або зі сталевих кілець — такі виробили стали обов'язковою частиною мисливської чи воїнської екіпіровки. А для королів та вищого духовенства рукавички оздоблювали золотом, сріблом та дорогішим камінням. Зроблений із шовку або шкіри, оздоблений вишивкою і камінням аксесуар означав належність їх володаря до еліти суспільства, адже таку розкіш могли собі дозволити лише привілейовані особи.

У середні віки рукавички були ще й засобами передачі інформації. Кинута рукавичка означала виклик на дуель, отримана від дами — можливість розраховувати на її покровительство й любов, передана комусь — згода стати його підданим. Також «іменем королівської рукавички» дозволялося вести торгівлю, чеканити монети, збирати податки. У Ломбардії наречений мав дарувати своїй коханій меч і рукавичку як клятву вірності й честі.

У XVIII столітті в Європу ввірвалася мода на в'язані панчохи, а разом із ними — і на в'язані рукавички. В епохи бароко та рококо модні мережані манжети в чоловічому костюмі закривали майже всю руку, не лишаючи місця для інших прикрас. У той же час рукавички для жінок стають важливим модним аксесуаром. У XIX столітті дами вдень носили рукавички, що закривають руку повністю, а на вечірній раут обирали високі, що не закривають пальчиків. На бал брали кілька пар, бо в разі забруднення тканини ходити з оголеними руками було ознакою поганого тону. Їли ж і грали в карти без рукавичок. З часом повертається мода на рукавички й до чоловіків, але створюються вони без прикрас, обов'язково умовою є якісний крій та матеріал. Англійський діловий ети-

Кожен мав хоча б одну пару рукавичок (рос. — перчаток). Чи це були дитячі в'язані виробки, які батьки протягували через рукава на резинці. Чи то боксерські, які старший брат щедро дозволяв приміряти. Чи то модний зимовий аксесуар, що виконував, перш за все, зігрівальну функцію... Кожен із нас по-різному знайомився з рукавичками, але ніколи не задумувався про їхнє походження, звертаючи увагу лише на зручність і дизайн. А дарма!

кет XIX століття диктував правила справжньому джентельмену, одним з яких було міняти рукавички б разів на день, звідси й пішов вираз «мінати, наче рукавички». У цей час з'являється негласна формула створення якісної рукавички: шкіру треба купити в Іспанії, розкрити у паризьких майстрів, а шити — в англійських. У Росії переважно використовують лайку — тонку, м'яку, еластичну шкіру з блиском, яку кроїли точно по формі руки. Одягти такий виріб було дуже важко, тому ця складна процедура робили зазвичай вдома й не повторювали в гостях чи на вулиці. Справжній леді знало, що загорілі руки — ознака приналежності до робітничого класу, а тому рукавички, шпальку й панчохи носили ційній рід.

Рукавички як особливий елемент життя кожної людини потрапили не лише на сторінки енциклопедій мод, а й стали провідними персонажами класики світової літератури, з'явившись у казці «Рукавичка», вірші І. Шиллера з тією

самою назвою, новелі О. Дюма «Отруйна рукавичка». Сьогодні існує більше сотні різних видів рукавичок: сезонні, весільні, вечірні, хірургічні, лицарські, боксерські, садові, мотоциклетні, аксесуари для носіїв субкультур... Останні модні тенденції пропують шкіряні рукавички без пальців (мітенки), які вдало підійдуть до будь-якого вбрання, головне — відповідний колір. Рукавички проіснували з людством багато тисячоліть підряд, граючи різні ролі, виконуючи багато функцій. Тож не слід їх так нерозважливо губити в аудиторіях, кафе й маршрутках, адже вони роблять наші руки теплими і гарними, ніколи не забуваючи про нас. Тож чому б не відплатити їм тим самим?..

За матеріалами Сумської обласної дитячої бібліотеки ім. М. Островського.
Марина ОСЮХІНА
група ЖТ—81.

РЕЗОНАНС

“ЗОЛОТА СЕРЕДИНА”

«ЛЮБОВЬ ПРИХОДИТ И УХОДИТ, А КУШАТЬ ХОЧЕТСЯ ВСЕГДА...»

Про те, як і де в нашому університеті можна поїсти

Лекції, практичні, конспекти й підручники – все це складові студентських буднів. Важко витримати неабияке навантаження, не поповнюючи енергією, яка витрачається при навчанні. Та ще й зранку не встиг поспіяти: ніби й прокинувся вчасно, і квапився, і на годинник поглядав, а на першу пару довелось стрімголов летіти. Вихід єдиний – підкріпитися в рідному університеті

під час перерви або несподіваного «вікна».

Студентська їдальня (офіційна назва – комплекс громадського харчування) – незмінне місце зустрічі студентів різних факультетів. Тут зав'язуються знайомства, йде спільна підготовка до семінарів та контрольних. Зала тут доволі простора, аби студенти могли комфортно розміститися. Але, в першу чер-

гу, студенти приходять сюди, аби поїсти. У середньому повноцінний обід коштуватиме 10-15 гривень.

Найпопулярнішою продукцією в буфетах (їх у нас 7) є, звісно, випічка.

Студентам пропонують пірижки з маком, капустою, сиром, згущеним молоком тощо. Швидке харчування обходиться значно дешевше.

Нас зацікавило питання: який же кулінарний витвір найбільше смакує студентам і відповідно найшвидше розкуповується?

Ірина Вікторівна КРАСІЙ, буфетниця в головному корпусі:

– Моя робота мені дуже подобається, хоча працюю в буфеті не так вже й довго, лише 3 роки. Хочу зазначити, що мої покупці – студенти – досить ввічливі, з деким і поспілюю, якщо встигну. Буває й таке, що студенту не вистачає грошей, але це не стає для нас проблемою. Борг обов'язково повертають зі словами «я вам винний 20 копійок, ось візьміть, будь ласка». Випічка завжди свіжа, зазвичай розпродано по 20-30 виробів кожного виду.

Людмила Анатоліївна КАРАБУТ, буфетниця в М-корпусі:

– Взагалі то я 17 років працювала в буфеті на медичному факультеті й лише 2 роки в цьому корпусі. Наш корпус не такий великий, як інші, тому виторг становить десь 400-500 гривень. Обов'язково слідкую за тим, щоб продукція розпродавалась повністю, багато їжі не набираю.

Наталія Анатоліївна СЕРЕДА, буфетниця в центральному корпусі:

– В університеті в сфері обслуговування працюю 25 років, у буфеті – 10. Завжди слідкую за тим, щоб все було свіжим, шоколадки, різноманітне печиво не були прострочені. Дивлюсь і на те, що розкуповують студенти. Виторг, як правило, доходить до 800 гривень.

Як бачимо, чогось одного, улюбленого виділити не можна, бо голодний студент може з'їсти все і всюди. Головне, щоб вистачило грошей. А хочете знати, скільки ми, студенти, з'їдаємо випічки за день? Що ж, є й така статистика. Пірижків з маком – 150, а за місяць – взагалі 3000! Пірижків із сиром – 75 і 1500, з повидлом та згущеним молоком – по 170, відповідно – по 3400, дещо менше з капустою – 120 і 2400. Користуються попитом і плюшки та кренделі – 120 і 2400 та 80 і 1600. Незаперечними лідерами є піца з ковбасою – 220 і 4400 та сосиска в тісті – 300 і 600. Красномовний доказ, що відсутністю апетиту студенти не

страждають. Кажуть, хто як працює, той так і їсть. Наша праця – навчання. Тож, судячи по кількості пірижків з плюшками та кренделями, вчимося ми досить активно.

До речі, лікарі-дієтологи реко-

мендують перед екзаменами та заліками включити до складу свого раціону такі продукти, як: морква, креветки, ананас, цибуля, горіхи, капуста, чорниця та лимон. Вони впливають на діяльність мозку та настрої за рахунок свого складу – певних активних речовин, вітамінів та жирних кислот.

Хороший вплив на пам'ять мають морква та ананас. Терта морква з рослинним маслом полегшує вивчення необхідної інформації. Ананас радять тим, кому необхідно вивчити великий обсяг інформації. Цибуля покращує надходження кисню до мозку. Лимонний сік допоможе у вивченні іноземних мов.

НА ВАРТІ ПОРЯДКУ Й ВЕСНИ

Вже чотири роки в університеті існує студентська служба оборони, створена за ініціативою проректора з науково-педагогічної роботи та гуманітарних питань Ніни Дмитрівни Світайло. Основне завдання 19-ти хлопців із різних факультетів полягає у забезпеченні порядку на всіх заходах, що проходять у стінах університету: конференціях, концертах, круглих столах, різноманітних зустрічах.

Керує службою спеціаліст відділу позанавчальної роботи Світлана Петрівна Недбай. «Наш графік досить напружений, оскільки заходів проходить чимало. Хлопці зустрічають гостей, показують потрібну аудиторію. Якщо на концерті трапляються досить галасливі глядачі, мають попередити про відповідну тишу.

ДОПОМОГЛИ МІСТУ

■ САНИТАРІЯ

До кризового стану в країні, масових скорочень додалася в Сумах ще й епідемічна ситуація щодо поширення педикульозу (вошей) серед населення міста, а особливо серед дітей.

Втім, не така вже й страшна ця хвороба, лякає інше – недостача кваліфікованих спеціалістів для боротьби з нею, особливо у школах. Тому управління охорони здоров'я Сумської міської ради звернулося за допомогою до директора медичного інституту Маркевича В.Е. з проханням виділити студентів підвідомчого йому навчального закладу. Головним завданням для них став: огляд усіх учнів

Обов'язковою умовою в нашій роботі є ввічливість, про грубощі не може й мова бути. Важливий і зовнішній вигляд хлопців. Я завжди слідкую, щоб вони були зодягнені відповідно: у костюмах, начищеному взутті, з бейджиками».

Аби потрапити до служби, студенти проходять певний відбір. Критеріями стають добра успішність у навчанні, гарна поведінка та рекомендації з деканату.

Керівником служби обраний Микола Радіонов, студент групи ХМ-61 інженерного факультету. Микола безпосередньо організовує роботу хлопців «на місцях». «Робота досить відповідальна, потребує уваги, зосередженості, проте мені подобається», – говорить Микола.

Сильна половина нашого університету у вигляді студентської служби оборони вітає всіх дівчат і жінок зі святом весни!

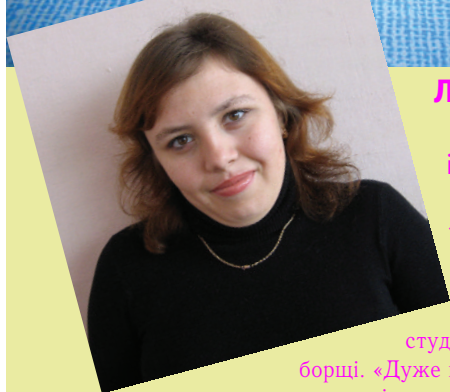
НА ФОТО: служба оборони.

шкіл на педикульоз. До роботи залучили приблизно 70 осіб. Лікарів-інтернів першого року навчання зі спеціальностей «педіатрія» – 9 чол., «внутрішні хвороби» – 8, «загальна практика-сімейна медицина» – 11. Та ще й студентів 6 курсу – 43 осіб. Щоденно проводився контроль рівня теоретичних знань. Викладачі відповідних кафедр забезпечували керівництво й контроль проведення медичного огляду. З поставленим завданням студенти кваліфіковано впоралися. Управління охорони здоров'я Сумської ради вельми вдячне за розуміння та швидку допомогу. Сподівається на співпрацю у майбутньому.

Дарина ПШОНКІНА,
група ЖТ-61.

ЖІНКА-ВЕСНА

Весна надихає, бадьорить, творить... То насупиться хмаринкою й занурює себе у створення шедеврів, то посміхається сонечком і співає, вигадуючи нові мелодії... Вона – художниця, майстриня, але в першу чергу – жінка. А всі жінки – талановиті, випускають назовні приховані в глибині душі почуття, змінюють світ навколо себе, створюють шедеври, бережуть у серці любов, а в голові – стратегію підкорення світу, принаймні одного з його представників...

ЛАРИСА ХАРЧЕНКО,
студентка 3 курсу
інженерного факультету

У студентському гуртку «Дозвілля» її з гордістю називають «наша годувальниця» – за неабиякі кулінарні здібності. Улюблені страви студентки – різноманітні салати й борщі. «Дуже подобається експериментувати, готувати салати, цікаво змінювати інгредієнти, додавати щось нове. Головне, щоб страва була смачною та естетично привабливою. Щодо борщу, то він у нашій родині на першому місці. Готую різні: з грибами, квасолею, зелений...»

На запитання, чи легко навчитися готувати, Лариса зазначила: «Варто уважно придивлятися до того, що і як готує ваша мама, запитувати, перепитувати, читати кулінарні книги (зараз їх дуже багато) й з цікавістю та насолодою. Чого й бажаю всім дівчатам!» Першими дегустують страви Лариси її друзі по гуртку. Свої кулінарні витвори дівчата також презентують на «Студентських вечорницях».

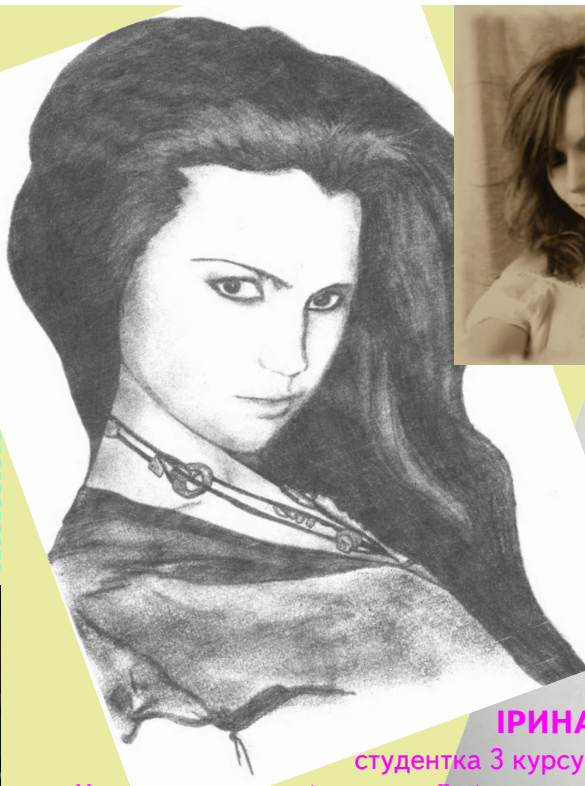
«Жінкам у весняний день краси бажаю щастя та багато смачних страв».

ЮЛІЯ МОЛОДЕЦЬ,
студентка 3 курсу інженерного факультету

За давньою українською традицією кожна дівчина повинна мати весільний рушник. Такий рушник Юля вже вишила. «Спеціально цьому ніхто не навчав. На уроках праці в школі трохи вчили в'язати, шити, вишивати. В'язати я й досі продовжую: роблю жилетки, кофтинки, шарфи. А ось вишивати люблю найбільше. Це ніби відпочинок, який мене і заспокоює, і дає час на роздуми». Вона викладає мілким хрестиком: «Полюбляю пейзаж, він завжди має відобразити якусь ситуацію, навіювати людині спогади, фантазії».

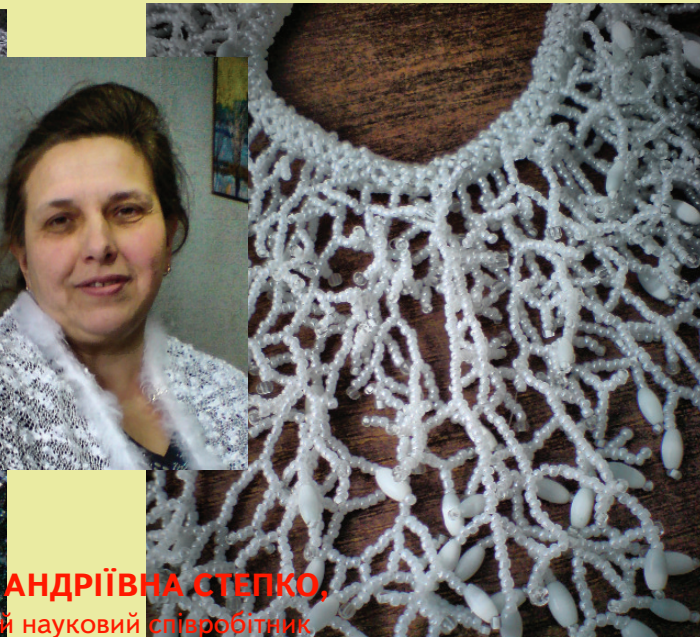
Бажаю жінкам кохати та бути коханою.

ІРИНА ІВАЩЕНКО,
студентка 3 курсу гуманітарного факультету

Малює з дитинства, зізнається: «Люблю писати портрети, хоча це й нелегко, адже потрібно відчуття настроїв людини, її почуття, підмітити риси обличчя, особливості погляду, посмішки... Ключ – максимально точно передавати на папері побачене мною».

Роботи Ірини вже три роки друкуються у «Резонансі». «На жаль, я може, й на щастя, – говорить студентка, – малювати на замовлення не вмію. Навіть якщо дуже просять намалювати портрет, то одразу не погоджуюсь. Коли маю відповідне бажання, «поклик душі» звернутися до олівця та паперу, то обов'язково намалюю. Усім жінкам – захоплення улюбленою справою та щастям!»

ЛАРИСА АНДРІЇВНА СТЕПКО,
молодший науковий співробітник

Адже не технічною за освітою, вона своїм хобі вважає бісероплетіння. Займалася сім років тому, коли ним починала займатися її донька. Проте дівчина покинула цю справу, а для Лариси Андріївни це стало початком створення сотень оригінальних робіт. У колекції майстрині є будь-які прикраси та аксесуари, зроблені з бісеру та каміння: сережки, намисто, браслети, сумочки, чохла на мобільні телефони. Зазвичай усі вони стають подарунками для близьких та рідних людей. «Мої вироби не для продажу. Я дарую їх від душі. Адже так приємно, коли у моїх прикрасах ходять, наприклад, колеги по роботі. Зроблені речі доповнюють святкове вбрання або прикрашають щоденний одяг. Невеликі й не надто коштовні речі можуть помітно змінити зовнішній вигляд. Варто лише вміти їх носити».

Ідеї своїх робіт Лариса Андріївна черпає з книг та Інтернету. «Є дуже цікаві сайти, на яких люди демонструють просто дивовижні та унікальні роботи. Можна знайти що завгодно: і «бісерового» дракона чималого розміру, і мініатюрних балерин, і яйця Фаберже. Дивлячись на такі витвори мистецтва, розумієш: бісероплетіння – справа, що робиться руками та душею. Бажаю жінкам вічної весни у серці та спокою у душі!»

ОЛЕНА АНАТОЛІЇВНА БІЛОУС,
заступник директора Інституту заочної, вечірньої та дистанційної форм навчання з навчально-методичної роботи

Ще зі школи вишиває хрестиком. В основному – для себе, але іноді дарує свої роботи друзям та рідним. «Ніколи не ставлю за мету вишити картину на продаж, працюю заради задоволення й відпочинку. Найбільше лежить душа до квітів – краси, яку створила природа. Вони приносять радість, тепло та затишок. Пам'ятаю давню й дуже цінну для мене роботу – вишитого півника, якого зробила для свого маленького сина в колисочку. Син вже дорослий, а цей півник і дотепер охороняє його від всіляких негараздів... Жінкам – натхнення та щастя!»

ЮЛІЯ МАКСЮТА,
студентка 2 курсу інженерного факультету

Потрапити у світ дитинства, зануритися у фантастичне мріє кожна доросла людина. Юлії в цьому допомагають її власні роботи на казкові теми. Малює переважно фарбами. Хист до малювання успадкувала від батьків. «Пригадую свій перший малюнок, присвячений Новому року. Намагалася передати почуття свята й казковості. Відтоді й виникло таке захоплення. Малюю, коли маю сумний настрій. Яскраві кольори, незвичайні сюжети та фантастичні герої дозволяють відволікатися від якихось проблем, щось вигадувати, створювати надреальне. Жінкам бажаю здійснення заповітних мрій та взаємного кохання!»

Малюю, коли маю сумний настрій. Яскраві кольори, незвичайні сюжети та фантастичні герої дозволяють відволікатися від якихось проблем, щось вигадувати, створювати надреальне. Жінкам бажаю здійснення заповітних мрій та взаємного кохання!»

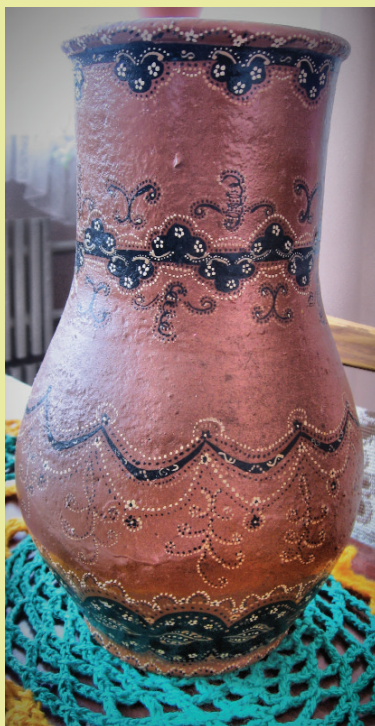
СВІТЛАНА ЮЛІАНІВНА ЧЕРНЯКОВА,
прибиральниця

З відзнакою закінчила обласну Трускавецьку студію образотворчого мистецтва, де й набула знань з малювання, аплікації та вишивки. Своїм талантом завдячує батькові та дідусяві, які завжди приділяли увагу її творчому розвитку. «Все, що я відчуваю, що бачу, що підказує мені серце відбивається у моїх роботах. Більш за все люблю малювати природу – новорічну ніч, сосни – це нагадує мені мальовничий Трускавець, мою рідну домівку. Лець не весь вільний час віддаю образотворчому мистецтву. Але є ще й домашня робота, треба і синів нагодувати, і поприбирати... а тим часом мрію намалювати українську церкву, освітлену снігом».

Вона із задоволенням розмальовує дерев'яний посуд та шкатулки. Це тонка робота, яка потребує багато часу. Більш ніж 30 років тому бабуся подарувала майстрині глечик. Він був настільки простий і непримітний, що їй закортіло вдихнути в нього життя. Тому розфарбувала його у західноукраїнському стилі, що додало значущості та краси. Кожній жінці бажаю, щоб сонечко завжди світило в її віконечко!»

8-березневий сніданок для жінки від чоловіка.
Мал. Ірини Іващенко

Кохання, сімейного затишку, грошей, слави, розкоші? Відповідь намагався знайти не лише красунчик Мел Гібон у відомій кінострічці, а й чоловіки різних епох та народів. Своєї припущення висловила сильна половина нашого університету. Допомогали й дівчата.

ЧОГО ПРАГНУТЬ ЖІНКИ?

■ БЛІЦ-ОПИТУВАННЯ

Станіслав Тарасов, 18 років, ЕЛІТ:
Сильних чоловіків, які б їх любили.

Олександр Кривець, 21 рік, гуманітарний:
Щастя!

Вадим Безкорвайний, 20 років, інженерний:
Чого вони тільки не бажають...

Юлія Дяченко, 18 років, гуманітарний:
Кохання та взаєморозуміння.

Сергій Загрузей, 21 рік, ЕЛІТ:
Жінки ніколи не знають чого бажають, проте завжди цього прагнуть!

Віталій Кремезний, 20 років, ЕЛІТ:
Якщо б я це знав, то зараз був би щасливою людиною.

Андрій Будник, 18 років, ЕЛІТ:
Поваги...

Ірина Матюшенко, 18 років, інженерний:
Уваги та розуміння.

Марина Стьоба, 20 років, інженерний:
Кохання та сімейного щастя.

Станіслав Бурцев, 20 років, ЕЛІТ:
Кохання та ласки.

Аліна Прозорова, 19 років, інженерний:
Взаємного кохання, щастя, доброго чоловіка, а в старості –

жити в затишному будинку з дітьми та онуками.

Андрій Білодід, 22 роки, ФЕМ:
Щоб їх розуміли.

Катерина Приходько, 19 років, інженерний:
Кохати й бути коханою.

Олена Коробченко, 18 років, ЕЛІТ:
Мати кохану людину й улюблену роботу.

Тарас Давиденко, 20 років, ЕЛІТ:
Розуміння, поваги та, звісно, кохання.

Олександра, 21 рік, ЕЛІТ:
Чого хочет жінчина?
О, жінчини... як трудно нас понять...
Порой, чого хотим, не знаєм сами.

Мужчини нас питаються познать...
Столетьями они нас узнавали.
«Чего же хочет жінчина?» – вопрос,

Которым сквозь века все задавались.

Они воспринимали нас всерьез, А мы наивно с ними лишь игрались...

Мужчину слишком просто просчитать.

Для женщины труда то не составит...

А им столетьями не хочется понять,

Что мы хотим быть только рядом с вами...

Прісцилла Флад, редактор журналу «Вог»:

Жінки шукають сталей біцепси, широкі плечі, сильні ноги, плоский живіт, ясні очі, вольове підборіддя, білі зуби, довгі пальці, густе волосся, приємну посмішку на гарному обличчі та зріст під два метри. Або яку-небудь неповторну особливість, яка змусить забути про всю цю нісенітницю.

Девід Басс, літератор:
Жінки говорять, що вони бажають від чоловіків м'якості та ніжності, проте як такі тюфяки можуть потрапити до списку мільярдерів?

Вільям Шекспір:
Ніколи не зустрінеш жінку без готової відповіді, хіба що вона не матиме язика.

■ КРАСУНЕЧКА

Рубрика створена для дівчат, які прагнуть зберегти свою внутрішню та зовнішню красу. Джерела матеріалів – поради косметологів, психологів, літераторів.

ЩОБ СТАТИ ЧАРІВНОЮ...

7 КОРИСНИХ ПОРАД

Посміхайся! Лише доброзичлива та спокійна людина може бути приємною для оточуючих, а гнів та роздратованість спотворюють жіноче обличчя.

Не забувай виділяти час для себе. Необхідно доглядати за собою з юних років. Навіть дуже приваблива дівчина втрачає чарівність, якщо в неї нігті брудні чи неохайна зачіска.

Контролюй власну вагу. Потрібно відвідувати фітнес, аеробіку чи басейн. Немає можливості займатися спортом – іди на дискотеку (2-3 години танців – гарна альтернатива). Все це здається важкою справою, але тільки так можна залишитися стрункою та мати легку ходу.

Слідкуй за харчуванням. Краще їсти 5 разів потроху, ніж тричі занадто багато. Всім відомо, що цукор, сіль, алкоголь – перші вороги краси. Серед друзів – овочі, фрукти, молочні продукти.

Плануй наступний день. Організованість позбавить метушні та додасть впевненості в діях.

Не налаштуйся на негатив. Перемоги і поразки треба сприймати адекватно. Ніколи не панікуй і будь впевнена в тому, що за чорною смугою завжди йде біла.

Знайди свій стиль. Кожна дівчина бажає бути неповторною, проте іноді сліпо наслідує модні тенденції, що може не покращити її імідж, а зіпсувати. Тож у всьому намагайся дотримуватися «золотої середини».

«Резонанс» + «Золота середина» підготували **Марія СУПРУН** і **Ліна П'ЯТНИЦЯ**, студентки групи ЖТ-41

«Она не знает выходных и праздников, и день и ночь сидит на «Одноклассниках»...» – эта популярная песенка рассказывает о простой девочке Оле, которая с головой ушла в мир одного из самых больших социальных ресурсов. Сегодня чуть ли не каждый студент знает не одну такую девочку, не одного парня. А кто-то, возможно, и сам «подсел» на ежедневное виртуальное общение в «Одноклассниках» или «В контакте», не говоря уже об «аське».

Казалось бы, что плохого? Находит старых школьных друзей, однокурсников, людей, с которыми отдыхал на море, или тех, с кем виделся всего раз-два, а потом с ними переписывается, обменивается фотографиями, музыкой – все это воспринимается совершенно нормально в нашем продвинутом обществе. Однако есть несколько веских «но».

Пользуясь социальной сетью, не мешает кое-что знать и кое о чем помнить. Живые люди и виртуальные их профили – отнюдь не одно и то же. За милой фотографией юной девушки может скрываться представитель правоохранительных органов, который собирает информацию о вас или провоцирует к совершенно преступления. А за это, между прочим, украинским законодательством предусмотрена соответствующая статья. Также социальные сети могут использоваться банковскими коллекторами для поиска должников. Под видом друга детства или симпатичной девушки они находят заемщика, договариваются о встрече или отыскивают действующий мобильный телефон. Довольно часты случаи, когда кто-то неизвестный начинает надоедать звонками среди ночи и смс-ками скабрезного содержания. Мы возмущаемся, даже меняем иногда номер, забывая, что оставили прежний на всеобщее обозрение в личном профиле на популярном сайте. И тут уж винить, кроме себя, некого.

В социальных сетях можно встретить многих знаменитостей, именуемых модным нынче словом «селебрити». Но велика вероятность того, что общаетесь вы не с любимым певцом или актером, а в лучшем случае с шутником, которому интересно почувствовать себя в роли звезды и ощутить любовь поклонников, или с приятелем, решившим вас разыграть. В худшем случае – имеем дело с аферистами, одержимыми желанием наживы. Они могут попросить о серьезной услуге в надежде, что истинные фанаты ни в чем не откажут.

■ АБО-АБО

ПОЙМАТЬ ЗОЛОТУЮ РЫБКУ ИЛИ ПОПАСТЬСЯ НА КРЮЧОК?

Еще одна темная сторона социальных ресурсов – вирусы и интернетовский мусор, то есть спам. Защититься от них довольно сложно, следует с особой внимательностью относиться к ссылкам, приходящим от незнакомцев, а также быть осторожными в случае получения от друзей откровенно рассылочных текстов с просьбой проголосовать, пополнить счет на мобильном телефоне или зайти на «прикольный сайт с девочками». Кстати, совершенно открыто существуют в популярных сетях специальные группы интер-девочек. Поскольку цензуры как таковой в Интернете нет, такие вещи являются нормой.

Между наиболее востребованными сайтами «Одноклассники» и «В контакте» в последнее время ведется ожесточенная борьба. Созданы они в 2006 году с разницей в семь месяцев. Поначалу «Одноклассники» не имели конкурентов, были столь посещаемы, что в Украине большинство фирм запрещали своим сотрудникам заходить на этот сайт, чтобы общение он-лайн не отрывало от работы. Однако уже через полтора года забились тревогу. Капитализация «В контакте», по некоторым оценкам, в 13 раз превышает капитализацию «Одноклассников». При схожем количестве аудитории глубина просмотра в этих сетях существенно отличается: количество страниц, которое просматривает среднестатистический пользователь за один сеанс в «Одноклассниках», составляет 10, а «В контакте» – 137. По оценкам некоторых аналитиков, доход «Одноклассников» летом 2008 года составил около 60 млн долларов, а «В контакте» – около 780 млн долларов.

Регистрация на «Одноклассниках» с октября 2008 года стала платной (1 доллар без учета налогов). Также ввели платную возможность купить место для дополнительных фотографий. Оплачивать нужно и хорошие оценки своих фотографий, отключение сообщения о том, что пользователь находится в сети, становиться «невидимкой», то есть, заходя в профиль к пользователям, не фиксироваться в разделе их гостей. Представители проекта пытались объяснить свое решение о платной регистрации тем, что с помощью нововведения ограничить поток спама на портале. Люди не очень-то поверили и начали уходить. Тем не менее, сайт до сих пор считается успешным.

А вот что думают о социальных сетях наши университетовцы.

Оля, будущий переводчик: «Заядлые посетители «Одноклассников» и «В контакте» настолько погружаются в виртуальный мир, что знакомство с новыми людьми в реальном мире становится для них проблемой. Не налаживается живая контакт. Именно поэтому я не зарегистрирована ни на одном таком сайте. Мне вполне хватает общения с семьей, друзьями, одноклассниками, а учеба занимает практически все свободное время, не оставляя места для подобных развлечений».

Стас, студент-инженер: «Да, с этими сайтами надо быть осторожными. Но говорить, что они плохие или хорошие – неправильно. Я полгода учился в школе в Твери. Когда приехал в Сумы, потерял телефон, а с ним – все номера тверских друзей. Уже не надеялся никогда с ними связаться. И случайно «В контакте» нашел знакомые имена. Так обрадовался! Наша дружба возобновилась, хотя между нами сотни километров. Пролетным летом ездил к ним в гости, получил классный заряд от живого общения».

Александр, программист: «Интернет-сообщества – это образец анархии в хорошем смысле: отсутствие насилия и свободный обмен инфо. Чтобы не попадаться в разные «мышеловки», нужно просто думать головой. Когда речь идет о деньгах или важных личных данных – вся информация на сайтах должна идти через зашифрованный канал, при этом обе стороны обмениваются цифровыми подписями (или сертификатами), для подтверждения личности».

Как видим, социальные сети стали естественным явлением современной жизни. Но следует помнить, что можно там и поймать золотую рыбку, и попасть в плен. Наверное, по этой причине поют другую песню: «Не ищи меня «В контакте», в «Одноклассниках» нас нету, мы разбросаны по свету...»

Вікторія МІРОШНИЧЕНКО, група ЖТ-52.

ТАНЦЮВАЛЬНА ФЕЄРІЯ

■ АКТОВА ЗАЛА

Метушіння малечі та юних енерджайзерів, які чималий «кілометраж» намотали, бігаючи з танцювальними костюмами, – своєрідна «смуга перепон», що долали студенти 21 лютого у стінах рідного СумДУ. Цей приємний хаос перетворився на справжню танцювальну феєрію – VIII обласний фестиваль-конкурс сучасного та естрадного танцю «Зимові візерунки».

Нарешті учасники конкурсу отримали змогу продемонструвати свою невгамовну енергію на сцені. У номінації «Фортмейшен» першою стартувала молодша вікова категорія (7-10 років), представники якої повернули глядачів у казки дитинства. Кого тільки не зустріли: і «Веселих козенят» (Самотівська ЗОШ Краснопілляського р-ну), і «Пінгвінів» (Сумський районний БДЮ), які завітали з-за кордону. Від «Чарівного сну» (Путівський ЦПР) глядачів пробудив конкурсний репертуар «Зимова пригода в місті ескімосів» (Охтирський районний ЦДЮТ). А колектив «Усмішка» своїм танцем показав, що життя – це політ.

Ще більше розпалила захват глядачів старша вікова категорія, зокрема «Ілюзія» колективу «Пігмаліон» (Сумський ПДЮ). Ще б пак... Чорне шкіряне вбрання на юних красунях, яке, і «оком не встиг моргнути», перетворилося на зелені вишукані сукні. Ну як тут спокійно всидіти без оплесків та гучних вигуків, особливо чоловічій половині зали?

А той, хто ніколи не подорожував, мав нагоду потрапити в «Долину фараонів» (Охтирський міський ЦДЮТ), де осліплює не лише сонце, а ще й золотаві костюми танцівниць. Після жагучо-пристраєних «Звуків кориди» (Роменський ЦПО та РТМ) важко не опини-

тися «Між двох світів» (Сумський районний БДЮ), де, як виявилось, можуть співіснувати «чорна» і «біла» сторони душі дуету «Артес», зливаючись в єдине ціле (ОЦПО та РТМ). Подібну суміш у душах, очевидно, мали й «Бабки Йожки International» (Ямпільський районний ЦДЮТ), які свою божевільну енергетику з радістю передавали всім присутнім.

Дещо втамував цю «позитивну скаженість» «Вогонь бажань» Юлії Єршової (Тростянецький ПДЮ), а от запал у очах хлопців так і не зник, завдяки граціозній юній виконавиці, яка, до того ж, вправно володіє маленькими вогниками у руках.

А про групу підтримки на останніх рядах годі й говорити. Не встигла зала «відійти» від побаченого, як перед нею вже двохвилинний «Dance show» у виконанні Анжеліки Пашетник (Сумська гімназія №1). Глядачам від ритму запального танцю дискотечного важко було всидіти на місці.

Фінішувала молодша вікова категорія у номінації «Малі форми». Від конкурсного репертуару «Хвіст за хвіст» дуету «Артес» не стало жодних сил, настільки тіло гуділо від сміху. Маленькі виконавці так закрутилися-завертілися у танці, що лишили на згадку про себе хвостики на сцені. Тільки глядачі віддихалися, як на сцену вилетіли «Метелики» (Тростянецький

ПДЮ). Мабуть, сміх у стінах актової зали досі не вивіявся.

Жарти жартами, але юні таланти потребували й конкурсної оцінки. Ця місія лягла на плечі голови журі – викладача кафедри хореографії Сумського державного педагогічного університету Анатолія Максименка, а також провідної балерини Сумського театру драми та музичної комедії ім. Шепкіна Тетяни Сердюк і методисту ОЦПО та РТМ Ірині Восьмерик. Дипломи розділили на три ступені (залежно від рівня майстерності та віку конкурсантів).

Дипломи III ступеня отримали колективи: «Едельвейс» (Тростянецький ПДЮ), «Джерельце» (Самотівська ЗОШ Краснопілляського р-ну), «Шарм» (Лебединський районний БДЮ), «Ілюзія» (Путівський ЦПР), «Експресія» (Роменський ЦПО та РТМ) та «Веселка» (Лебединський ЦДЮТ). Дипломами II ступеня нагородили колективи «Кольоровий дощ» (Тростянецький ПДЮ), «Барвінок» (Сумська ЗОШ №15), «Юність» (Охтирський ЦДЮТ), «Едельвейс» (Тростянецький ПДЮ), а також Юлію Єршову та Світлану Федорову. І, нарешті, дипломи I ступеня отримали: «Пігмаліон» (Сумський ПДЮ), «Алазон» (Сумський районний БДЮ), «Ві-за-ві» (Сумська ЗОШ І-III ст. №23), «Глорія» (Липоводолинський БДЮТ), «Артес» (ОЦПО та РТМ) та Анжеліка Пашетник.

Та й це ще не всі нагороди. Майже кожна команда за участь у фестивалі отримала грамоту від облдержадміністрації. Танець – прихована мова душі, якою цього разу заговорив і СумДУ.

Марина КАЛЮЖНА,
група ЖТ-72.

Змагання зініціювали відділ позанавчальної роботи і ФРІГ. Основне навантаження з його підготовки лягло на плечі провідного фахівця відділу Ганни Миколаївни Костіної та заступника декана з виховної роботи ФРІГу Юлії Вікторівни Косенко. У конкурсі міг узяти участь кожен бажаючий. Кастингу не було. Тільки обмеження: не більше семи конкурсантів. Їх допомогли підшукати двоє студентів медінституту – Мерхі Рамі та Абдель Мухамед, чия допомога, як зазначили організатори заходу, заходу просто неоціненна.

Ведучі вечора нагадали російською та англійською мовами, що сьогодні на шести факультетах СумДУ навчається більше 600 студентів

із 52 країн світу. У містерській спробі №1 взяли участь сім юнаків із семи країн: 20-річний третьокурсник Шу Рім Су із Камеруна; 22-

річний першокурсник з Іраку Абдель Судад; 18-річний другокурсник із Дагестану (Росія) Мурад Гаджи-магомедов; 21-річний пакистанський четвертокурсник Джавад Заман; 21-річний п'ятикурсник Санаям Літтая з Індії; 23-річний п'ятикурсник, представник Емену Аль

■ КОНКУРС

МІСТЕР Є. ЧЕКАЄМО НА МІС

Уперше відбувся конкурс «Містер СумДУ серед іноземних студентів»

Хареті Нассер; 21-річний нігерійський четвертокурсник Емена Чидужидже. Усі конкурсанти представляли Медичний інститут. До жаданого титулу кожен мав зробити п'ять кроків, тобто подолати п'ять конкурсних турів.

Крок перший. Дефіле

Так-так, дефілювати повинні вміти не лише претендентки на титул «Міс Усесвіт», а й претенденти на звання Містера СумДУ. І треба

віддати належне юнакам: із цим завданням впоралися досить упевнено.

Крок другий. Візитівка

Ось тут було трошки складніше. Глядачам – так точно: як-не-як сім іноземців – сім різних (не завжди добре зрозумілих) акцентів. Конкурсанти розповіли про свої країни, родини, захоплення. У «Візитівці» кожного дуже вигідно розставлені акценти. Багатьом точно запам'ята-

лося зізнання у необмеженій любові до друзів Шу Ріма, згадування про величезне лихо – війну, яка триває на батьківщині Абделя, спортивні таланти (КМС із вільної боротьби) і «красиві» досягнення («Містер Дагестан» кількарічної давнини) Мурада, запрошення відвідати найвищу гору світу від Джавата, бажання рятувати життя Альфреді та Наямеки. Усім присутнім стало шкода вівчарку Едді, яка в далекій Індії сумує за Санаямом.

НА ФОТО: Конкурсні миттєвості.

Початок. Закінчення на стор. 15

АКВАРЕЛІ, ЯКІ ДИХАЮТЬ ЖИТТЯМ

■ ВИСТАВКОВА ЗАЛА

«Витончена, вишукана, майстерно довершена виставка європейського рівня», – так оцінила мистецтвознавець Надія Юрченко персональний показ акварелей відомого художника Віктора Михайличенка, що відбувся нещодавно в кафе-клубі «Сумка». Роботи талановитого митця користуються неабиякою популярністю в Києві, де й проходили останніми роками його виставки. Приємним сюрпризом для сумчан стала презентація картин саме в Сумах, які майстер, виходець з Узбекистану, вже 16 років вважає рідним містом.

Весняно-літній настрій, що створює 21 представлена акварель, втамує спрагу за теплим сонячним промінням та квітковими барвами. Сюжети з сільського життя переносять заклопотаних містян у гармонійну атмосферу українського села. Після півгодинного споглядання цих картин начальник управління культури і туризму ОДА Василь Деркач сказав, що ніби побував у батьківській хаті на Житомирщині. Особливо цікава робота «Калина під вікном»: біля розкішного куща червоної калини на лавці сидить старенька жінка, яка сама, ніби калина, – символ України. Привертає увагу акварель «Соняшники», де оживають величезні жовтогарячі пелюстки.

Окрема тематична частина виставки – стихія води. «Повінь на Десні», «Хмарний день на Десні» – передають тиху велич

однієї з найбільших річок країни.

Вітаючи художника, колеги відзначили його внутрішню інтелігентність, вміння втілювати духовну красу в своїх роботах. Володіти мистецтвом акварелі непросто, але Віктор Михайличенко досяг вершин майстерності. «Він дивним чином змушує папір дихати, мов живий», – акцентував заслужений художник України Олександр Чередніченко.

Вікторія МІРОШНИЧЕНКО,
група ЖТ-52.

Репродуковано роботу
В. Михайличенка «На Десні»

ЧИ СПРАВДІ ПРЕКРАСНА ПОЛОВИНА ЛЮДСТВА ВОЛОДІЄ БІЛЬШ РОЗВИНЕНИМ «ШОСТИМ ЧУТТЯМ»?

Не скажу, що моє самолюбство надто постраждало, та все ж дізнатися, що думають про інтуїцію взагалі й жіночу зокрема філософи, психологи, лікарі – не завадить.

Можна сказати (почитавши словники-енциклопедії-довідники), що інтуїція – це здатність шляхом осяяння чи образного узагальнення виходити за межі пізнаних зв'язків і закономірностей. Філософи над проблемою визначення суті «шостого чуття» б'ються вже більше двох тисячоліть. У ХХ ст. виникла навіть течія інтуїтивізму, представники якої в цьому феномені вбачали єди-

Колись після мого чергового божевільного рішення, яке зрештою виявилось правильним, мій друг запитав: «Як ти це робиш?». Не особливо задумуючись, сказала просто: «Інтуїція». Дарма сказала. Бо нарвалася на таку приблизно тираду: «Що-давно вчені довели, що жіноча інтуїція – це не що інше, ніж кращий, аніж у чоловіків, слух плюс кращий нюх. Кажани чують ультразвук, а у собак феноменальний нюх. Виходить, слабка стать знайшла дійсно чудовий предмет гордості – свої тваринні інстинкти...»

не достовірне джерело пізнання світу. Щоправда, про його жіночий різновид не йшлося, адже філософствували тільки чоловіки.

З психологічної точки зору інтуїція – здатність відтворювати на позасвідомому рівні картину навколишнього світу. До нашого мозку щомиті надходять мільйони імпульсів. Опрацювати він встигає лише кілька десятків тисяч. Решта видається на-гора у вигляді передчуттів, осяянь і т. д. Чий мозок більш уважний, у того й «шосте чуття» сильніше. Жінки тут мають безперечну перевагу, яка називається «материнський інстинкт», закладений від народження. Саме завдяки йому паньки проявляють чудеса спостережливості та передбачливості. Дослідник body language Алан Піз указує, що в жінок одразу чотирнадцять-шістнадцять ділянок мозку слугують для розшифрування поведінки співрозмовника, тоді як у чоловіків їх чотири-шість.

Під великий сумнів поставив силу жіночої інтуїції експеримент британських медиків. В онлайн режимі 15 тисячам чоловіків та жінок пропонувалося визначити, яка з двох запропонованих усмішок на фото щира, а яка фальшива. До початку досліду 77% жінок без зайвої скромності оцінили свою інтуїцію як дуже добру. Серед чоловіків цей показник – 58%. За результатами тестування справжню посмішку змогли відрізнити 72% чоловіків і 71% жінок. Найцікавіше, що, оцінюючи

smile представників протилежної статі, лише 67% жінок зрозуміли їхню фальшивість, тоді як у чоловіків таких аж 76%.

Виходить, що жіноча інтуїція – міф? Однак психолог С'юзен Куїлліам заявила: жінки програли тільки тому, що завжди, на відміну від чоловіків, запрограмовані на позитив і підсвідомо намагаються не помічати негативу й фальші. Зрозуміло одне: для розкрит-

тя таємниці інтуїції треба докласти ще чимало зусиль. Але вже зараз можна сказати, що у процесі історичного розвитку жінки все більше розгублюють свою «інтуїтивну» перевагу над чоловіками. Тому вчених мужів усе більше «терзають смутніе сомнення», що стать людини має хоч якийсь вплив на її «шосте чуття».

Олена ЄВТУШЕНКО,
група ЖТ–72.

■ ВЛ

ТІЛО НЕ ВМІЄ БРЕХАТИ

Іноді потрапляємо в ситуації, коли необхідно сказати неправду, але зовсім не помічаємо, що рухи видають наші справжні наміри. Відомо, що нескінченно важко контролювати власну міміку та жести. Особа, яка знає «мову рук», запросто розгадає справжні наміри. Наприклад, хвилювання видає зім'ята цигарка чи нервово згинання пальців руки. У такому стані людина нездатна себе контролювати й не помічає, що цим показує свою неврівноваженість, невпевненість у певній ситуації.

Під час брехні діти прикривають руками рот або торкаються носа, але не звертають на це уваги. Вважаєте, що вирости й усе закінчилося? Насправді це не так! «Брехливі жести» стали проявлятися менше, однак залишилися. Постережіть цю картину в реальному житті: говорячи неправду – доросла людина дуже часто несвідомо використовує «дитячі жести». Контролювати такі рухи дуже складно, бо їх джерело – підсвідомість. Досить часто вони суперечать словам, відбувається незбіг вербального та невербального.

Якщо людина ненавмисно сказала щось зайве, то може злегка

вдарити себе по губах. При розмірковуванні над якимось питанням жінки торкаються свого волосся, а чоловіки – вуси чи бороди. Але якщо людина здатна контролювати мову свого тіла, то навряд чи зможемо виявити жести й рухи, що сигналізують про її хвилювання, брехню й таке інше.

Жести можуть зовсім не відповідати думкам і почуттям людини. Таке трапляється, коли когось імітуємо, наслідуємо, не помічаючи цього. Втім, це говорить про схильність людини до мавпування. Особливо це проявляється в юному віці, коли шукаємо взірця для наслідування. Побувати в чужій ролі пропонує світ зірок різних шоу, естради, спорту тощо.

Жестикуляція – мовлення тіла. Вивчати інформацію про неї не нудно, бо це захоплюючий процес самодосконалення та порозуміння з самим собою. Варто знати, що невербальність часом говорить про нас іншим значно більше, ніж слова. А це не завжди йде нам на користь.

Надія МАРИНОХА,
Дар'я МАЙБОРОДА,
група ЖТ–81.

БЛОНДИНКА – ЭТО ДИАГНОЗ ИЛИ?...

Так що, все рассказы и анекдоты о блондинках – это всего-навсего блеф? Психологи давно подметили, что цвет волос определяет характер человека. Блондинки – добрые, мягкие, скромные и слегка разочарованные в современной жизни. Бывают небрежны, капризные, мечтательны, меланхоличны. Лгут легко, но в основном для того, чтобы приукрасить правду. Блондинкам идут слезы, и они пользуются ими с большим искусством.

А вот кого мужчины любят больше – «умных» брюнеток или «глупеньких» блондинок? Явно, что представители сильного пола не идентичны в своих симпатиях и оценках женского ума. Все зависит от сексуальных предпочтений каждого. Кого-то заводят и бодрят умные дамы, а кто-то имеет прямо противоположные наклонности. Для одних – женщина должна быть в первую очередь домохозяйкой, хорошей матерью и интересным собеседником, а других привлекает яркая внешность, тут-то они и обращают внимание на цвет волос.

Мужчины явно не понимают, что цвет волос может меняться хоть каждый день, а вот ума если нет, то никак не прибавится. Что же получается? Что всякие нелепые истории про блондинок сочинили их же почитатели? В том числе и шутки про то, что блондинка за

Уже давно существует такой стереотип, что блондинки ну просто не могут быть умными. Таковых просто не существует в природе. Но кто и по какому праву судит так об интеллектуальных способностях светловолосых девушек? Брюнетки, которые завидуют блондинкам, поскольку те по-прежнему пользуются большей популярностью у мужчин? Или все же мужчины, которые наотрез отказываются предполагать, что у некоторых женщин больше ума, нежели у них, представителей сильного пола?

рулем – это вообще не совместимо с дорогой и правилами дорожного движения? Мужчины утверждают, что такие девушки никогда не знают, чего они хотят (взять красное платье или со скидкой?). А кроме того, светловолосые дамы всегда поддаются большему влиянию, а значит, ее можно заставить поверить во все что угодно и тут же переубедить в обратном. Не выдают ли представители сильного пола желаемое за действительное? Иногда, кстати, довольно остроумно.

Например.

*

– Почему когда сверкает молния, блондинка стоит у окна?
– Думает, что её фотографируют!

*

Одна блондинка жалуется другой:
– Я узнала, что муж мне изменяет! Как ты думаешь, сказать ему об этом?
– Зачем? Он наверняка в курсе...

*

Разговаривают две блондинки:
– Слушай, Маринка, в этом году 8 марта будет в пятницу!
– Да?! Только бы не тринадцатого!!!

*

Говорят те же две:

– Чтобы связать свитер, нужно две овцы...
– А что, овцы и вязать умеют?

Конечно, смешно, однако не менее смешные анекдоты есть и о женщинах с разным цветом волос. Уверены, что эти стереотипы уже давно пора рушить. Так как многие блондинки сумели добиться огромного успеха в различных сферах деятельности. И, не взирая на их цвет волос, многие из них есть обладательницами высокого интеллекта, артистизма и таланта.

Но самым печальным оказалось то, что исследователи установили: число белокурых красавиц постоянно сокращается. Последняя обладательница светлых волос и голубых глаз родится в Финляндии в 2202 году. В этой стране наибольшее число блондинов.

Так что если кто мечтает обрести свою вторую половинку, в роли которой будет блондинка, советуем поторопиться.

Підготували
Людмила РОВЕНЬКА,
група ЖТ–62.
Дар'я МАЙБОРОДА,
група ЖТ–81.

СПОРТМАЙДАНЧИК

КУРС НА СЛОВЕНІЮ

Футзальна команда СумДУ вчетверте стала переможцем чемпіонату України серед вищих навчальних закладів, який цього року відбувався в Сумах. Участь взяло 6 команд: з Києва, Луганська, Черкас, Макіївки та футболістів нашого університету й Сумського державного педагогічного.

Церемонію відкриття проведено в спортивному комплексі СумДУ, тут же відбувся й перший матч, у якому наші хлопці отримали перемогу над луганчанами – 2:1. Решта поєдинків проходила на майданчику спорткомплексу СДПУ, який у підсумку виявився фартовим для нашої команди. Це й не дивно, адже він є домашнім майданчиком для неї в іграх чемпіонату України серед команд вищої ліги. Але ж таким він є і для другої команди сумчан. Отже, у наступній грі зійшлися суперники, для яких одна й та сама ігрова площадка є рідною. Цікавим було це протистояння ще й тому, що тренер команди СДПУ

Гладов є другим тренером «СумДУ» та помічником С. Песоцького. До того ж декілька гравців СДПУ виступають за нашу команду у вищій лізі. Мабуть, можна вважати закономірним результат цієї зустрічі – 2:2.

Три поєдинки, які залишалися зіграти нашим хлопцям, вони провели бездоганно, не давши і найменшого шансу суперникам. Здобули три перемоги й стали чотириразовими переможцями змагань. Друге місце посіла команда СДПУ, третє – минулорічний переможець чемпіонату Київський національний університет харчових технологій. Ще одну перемогу наша ко-

манда здобула завдяки тому, що її гравець Андрій Бурдюг був визнаним кращим гравцем чемпіонату. Він же став і кращим бомбардиром, забивши 5 м'ячів (у середньому 1 м'яч за гру).

Крім кубка, медалей та грошових премій, підопічні С. Песоцького отримали ще один своєрідний приз – честь захищати Україну на чемпіонаті Європи серед вищих навчальних закладів, який відбудеться цього року в Словенії. Варто зазначити, що наші хлопці вже мають досвід участі в такому чемпіонаті. Влітку 2007 року вони досить вдало представили нашу країну й привезли зі Словенії 4 місце.

ку Бурдюга, Саєнка та Карацуби).

Наступний поєдинок «СумДУ» провів удома проти ще однієї львівської команди «Тайм», яка в цьому сезоні веде боротьбу за золото. Матч розпочався. Йшла п'ята хвилина, а сумчани вже вели 2:0. Але гості досить швидко оговтались і поступово взяли гру під контроль. За секунду до закінчення тайму вони роблять рахунок 3:3 (м'ячем у нашій команді знову відзначився Білоцерківець, оформивши таким чином дубль). Другий тайм суттєво відрізнявся від першого. Глядачі побачили тільки два м'ячі: перший – у дебюті тайму – у воротах О. Хавренко, дру-

Тож лишається тільки побажати команді СумДУ успішної підготовки та вдалої участі на чемпіонаті Європи серед ВНЗ та входження, як мінімум, до трійки призерів.

Після закінчення цього чемпіонату наші футболісти провели вже два поєдинки. Спочатку завітали до міста Лева, де зустрічалися із минулорічним віце-чемпіоном – місцевою «Енергією». Слід зазначити, що львів'яни не можуть перемогти нашу команду вже більше року в матчах Чемпіонату й Кубку України. Не став винятком і цей поєдинок, в якому сумчани святкували перемогу 3:2 (м'ячі на рахун-

гій – за декілька секунд до кінця зустрічі – у воротах гостей. І бути б, напевне, бойовий нічий 4:4, яка відповідала б перебігу подій в матчі, та арбітри не зарахували м'яч М. Білоцерківця. Отже, прикра поразка 3:4 від одного з лідерів чемпіонату.

Остання новина: у Харкові сумчани виграли в місцевого «Моноліта» з рахунком 4:2. Тепер у турнірній таблиці підопічні С. Песоцького знаходяться на десятому місці, маючи в активі 25 очок. Наступний поєдинок команда зіграє в Житомирі проти «Континента».

Анатолій КРАВЧЕНКО,
група ЖТ-62.

РОЗДУМИ

«КОНЕЦ ЗАПАДНОЇ ЦИВИЛІЗАЦІЇ...»

Учені пытаються глибоко дослідити сучасні процеси, що відбуваються в світі, виходячи з культурних і релігійних факторів, так і факторів глобального соціально-економічного, міжцивілізаційного впливу, характерні для світу на рубежі ХХ-ХХІ вв. Інтересна в цьому сенсі робота Патрика Бьюкенена «Смерть Запада» (М., 2004). Исходная идея автора: вымирание населения в странах Запада и усиление иммиграции – основные угрозы США и западной цивилизации (Австралия и Япония).

Со времени Великих географических открытий сначала Европа, а позже и США обеспечивали господствующее положение в мире евро-атлантической цивилизации, основанной на принципах гражданского общества, либеральной экономики и на ценностях христианской религии. Сегодня у ряда апологетов евро-американской культуры ностальгия по утрачиваемому статусу таковой пробуждает чувства страха и неуверенности в ее будущем.

Понятно, что особенно внимательного анализа требует аргументация, приведенная П. Бьюкененом, который на большом фактическом материале рассмотрел многие процессы, произошедшие в США в последние десятилетия. Известный нам опыт истории свидетельствует о различных вариантах гибели культур, государств, наций и империй. В одном случае – это результат военного поражения; в другом – результат поглощения другими государствами или империями; в третьем – результат распада или разъединения. Других вариантов Бьюкенен и не допускает. Поэтому вполне естественно, что и грядущую гибель западной цивилизации он рассматривает в рамках известных ему перспектив. Скорее всего, это по-

глощение западной цивилизации культурами третьего мира.

Каковы же свидетельства гибели Запада? П.Дж. Бьюкенен отмечает четыре проблемы: 1) вымирание населения; 2) массовая иммиграция людей разных цветов кожи, верований и культур, ставящая под угрозу культурную целостность Запада; 3) доминирование антизападной культуры, религии и морали; 4) распад государств, исчезновение государств как общественного феномена. Одним из орудий разрушения западной культуры стала как раз культурная революция, которая вовлекла в сферу своего влияния прежде всего поколение, родившееся во второй половине 1940-х годов. Жертвами культурной революции в США стали семья, религия, патриотизм, мораль, а в целом – устои духовности, сформировавшиеся столетиями.

Впрочем, во всей логике рассуждений автора просматривается принципиальное противоречие, а точнее – недосмотр. Если радио, телевидение, наконец массовая культура сыграли столь злую шутку с Америкой и Европой, то почему нельзя допустить, что этого не произойдет с иными странами и культурами? После решающих битв культурной революции на Западе второй половины 1960-х прошло ни много ни мало 40 лет! Кстати, и в Китае в те же годы проходила культурная революция, но кровавая, с многомиллионными жертвами. И я, советский сверстник активных участников тех революций, тоже писал «дацзыбао» на газетах «Правда», «Красная Звезда» и «Известия»...

Бьюкенен своей работой очередной раз показывает, что множество людей все еще пытаются латать дыры старой системы. И ничего с этим не поделаешь: увы, налицо господство старых стереотипов. Мрачный скептицизм, а то и отчаяние просматривается в словах Бьюкенена даже, когда он верит в торжество поруганной ныне Божественной истины. Даже, если бы по темпам прироста населения западных миром был бы тягаться со странами третьего мира, то и это не обеспечило бы сохранения привычного положения Запада.

Изменения будут, но в этом мире ничего не повторяется.

В. М. ВАНДШЕВ,
профессор,
завідувач кафедри філософії.

Идет разработка технологии, которая сможет передавать информацию на все пять органов чувств человека и целиком погружать его в виртуальную реальность, заявили ученые из двух британских университетов. Как информируют СМИ, работа осуществляется в рамках проекта Towards Real Virtuality, финансированием которого занимается правительство Великобритании, а одним из партнеров выступает корпорация IBM.

Полное погружение в виртуальную реальность до сих пор считалось недостижимым, так как ни одно устройство в мире не способно возбуждать все органы чувств человека одновременно. По словам ученых, их целью является создание реальной виртуальности, то есть

ФАНТАСТИКА СТАНОВИТСЯ ЯВЬЮ?

НУУ-ХАУ

Британские ученые анонсировали шлем, полностью погружающий в виртуальную реальность

такой виртуальности, в которой человек не сможет узнать наверняка, находится ли он в реальном или вымышленном мире. Достичь этого эксперты планируют, в частности, с помощью шлема под названием Virtual Cocoon, который сможет возбуждать сразу же все органы чувств, включая обоняние – запах будет вырабатываться специальной электроникой,

«Как правило, проекты виртуальной реальности предлагают осуществлять воздействие на одно или два из пяти органов чувств. Обычно это глаза и уши», - рассказывает про-

монтажной прямо в шлем.

Разработкой этого приспособления занимается Алан Чалмерс и его команда из Университета Уорика в Британии.

«Как правило, проекты виртуальной реальности предлагают осуществлять воздействие на одно или два из пяти органов чувств. Обычно это глаза и уши», - рассказывает про-

фессор Дэвид Говард из Университета Йорка, возглавляющий исследование. «Как известно из биологии, запах и вкус тесно связаны, - продолжает он. - Прикасаясь к губам человека специальными стимуляторами, в сопровождении запаха, мы создадим иллюзию, будто он ест конкретную пищу. Дополнительные устройства будут отвечать за прикосновения к коже».

Кроме того, одной из основных задач, которую ученым предстоит решить, заключается в том, чтобы создать виртуальную картину мира без противоречий, чтобы человек поверил в нее полностью, отмечают эксперты. По словам исследователей, продажи шлема могут начаться в течение 3-5 лет. Его приблизительная стоимость составит около \$3 тыс.

■ ЮВІЛЕЇ

ЙОГО РОКИ — ЙОГО БАГАТСТВО!

Життєвий шлях нашого декана не можна назвати простим, але з упевненістю можна говорити про його успіх. З дитинства мріяв стати військовим, тому часто зі своїм братом Анатолієм проводив «навчання» з використанням різних вибухових речовин. Але вже в 17 років зрозумів, що казармений режим його не надто приваблює, тому вирішив обрати більш мирську професію і вступив до філії Харківського політехнічного інституту. І, як сам зізнається, жодного разу не пожалкував. Спеціальність обрав справді чоловічу — «Технологія машинобудування, металорізючі станки та інструменти». Вчитися було цікаво, приваблювало й активне інститутське життя: студентські загони, залицяння до дівчат...

Що є головним на будь-якому факультеті? Висококваліфіковані викладачі? Працелюбні та активні студенти? Якісна матеріальна база? Так, так і так. Але якщо не буде людини, здатної всім цим керувати, то й усе перераховане вище не допоможе досягти бажаних висот. Факультету економіки та менеджменту дуже поталанило, бо з моменту його створення його штурвал у надійних руках Олексія Івановича КАРПІЩЕНКА.

Після успішного закінчення вузу Олексій Іванович починає працювати на ВАТ «Сумхімпром» майстром з ремонту обладнання. 1982 року повертається в Інститут і продовжує навчання вже в аспірантурі. Після захисту дисертації і тривалої роботи викладачем зарекомендував себе як розумний лідер, авторитетний керівник. Йому доручили координувати перший набір на економічну спеціальність ще при машинобудівному факультеті.

У 1992 році був створений факультет економіки та менеджменту у складі кафедр економіки, управління, фінансів, економічної теорії та кафедри економіко-математичних методів, який очолює Карпіщенко Олексій Іванович і до сьогодні вправно керує командою ФЕМ, але в душі залишається студентом. А тому завжди розуміє наші, студентські, проблеми, дає цікаві та актуальні поради, підтримує будь-які студентські ініціативи, заохочує розвиватися не тільки в спектрі еко-

номічних наук, а всебічно. Недарма Олексій Іванович отримав від студентів звання: «Кращий тато факультету», пройшов церемонію коронації та навіть Оскара отримав за кращу режисуру факультету. Люблять студенти Олексія Івановича, щиро цінують і пишуться тим, що навчаються на факультеті економіки та менеджменту.

Окрім професійної кар'єри, Олексій Іванович будував і сімейну фортецю. Спочатку одружився на найкращій у світі дівчині — Світлані, потім виховав донечку — Тетянку й сина — Олександра. Зараз великою радістю і справжнім янголом для сім'ї є онучка Анютка.

Усім відомі слова пісні «Мои года — мое богатство». Багатство Олексія Івановича є безмежним, адже частина його душі у вигляді порад і настанов є в кожному випускникові факультету економіки та менеджменту Сумського державного університету. Це те, що залишається й буде жити вічно.

Від щирого серця та всього студентського колективу хочеться побажати нашому ювіляру здоров'я, терпіння та довгих років життя, адже попереду ще багато студентів, у серця й голови яких треба сіяти насіння знань, мудрості та любові.

Аліна ПОЗНАНСЬКА,
у минулому студентський декан ФЕМ.

Віталій Лукич КОРОТЧЕНКО — один із тих найперших «політехівців», які стали студентами в незабутньому 1966 році, коли в Сумах народилася філія Харківського політехнічного інституту. Через п'ять років як один із найкращих випускників обійняв посаду інженера при кафедрі технології машинобудування, на яку повернувся після армії, назавжди зв'язавши своє трудове життя з Альма-матер. Крок за кроком торував цей шлях як науковець та викладач разом з університетом. Став кандидатом наук, доцентом, першим керівником навчально-методичного відділу, який очолює вже більше чотирнадцяти років.

У стінах рідного навчального закладу Віталій Лукич знайшов собі дружину, виховав не одне покоління майбутніх інженерів, які з вдячністю згадують свого наставника. Будучи людиною ерудованою, принциповою, відповідальною, по-джельтменськи вихованою, витриманою, чуйною, він користується заслуженим авторитетом і повагою як у студентів, так і колег. Особливо на кафедрі журналістики, яка мала змогу сповна переконаватися в його високому професіоналізмі й найкращих людських якостях під час ліцензування та акредитації спеціальності «журналістика».

Переконана, що до такої високої, справедливої оцінки приєднаються у першу чергу завідувачі випускових кафедр і взагалі багато наших університетівців. Як і до поздоровлень Віталію Лукичу з приводу ювілейної дати — шестидесятиріччя від дня народження.

Зичимо Вам, шановний ювіляре, міцного здоров'я, родинної злагоди й добробуту, вірних і чуйних друзів, завжди гарного настрою та постійного оптимізму і, звичайно ж, доброзичливих колег та наполегливих у навчанні студентів!

З роси та води Вам!

Олена ТКАЧЕНКО,
професор, завідувач кафедри журналістики та філології.

ОДИН ІЗ ПЕРШИХ...

Завдяки професіоналізму, витримці та наполегливості праці перетворив відділ на центр науково-методичної організації навчального процесу. Він є одним із основних авторів і розробників кредитно-модульної системи навчання в СумДУ.

За професійні здібності Віталій Лукич призначено експертом Державної інспекції навчальних закладів України. З питань стосовно навчально-методичної роботи у нього консультуються представники практично всіх навчальних закладів міста й області. І завжди отримують допомогу. Коментарі, як-то кажуть, зайві.

«РЕЗОНАНС»
газета Сумського державного університету
«REZONANCE»
Sumy State University Press

Реєстраційне свідоцтво СМ №020
Перший номер газети вийшов у світ 29.10.1991.

Обсяг — 4 друковані аркуші,
приведені до 16 полів формату А-3.
Віддруковано: ПБКФВ «Македон»,
м. Суми, вул. Тополянська, 16.
Адреса редакції: м. Суми, вул. Римського-Корсакова, 2,
корпус «Г», кімнати: 1107, 1110.
Телефони: 78-03-74; 33-02-25.

Закінчення. Початок на стор. 15

Крок третій. Традиції

Ураз 99% глядачів захотіли стати членами журі. Не дивно, адже у третьому турі конкурсант, окрім розповідей про традиції та демонстрації національних костюмів, пригощали суддів традиційними для своєї країни стравами. Представник Індії із презентації національної кухні взагалі влаштував вогняне шоу.

Крок четвертий. Феєрверк талантів

Слів катастрофічно не вистачає, щоб описати, що ж творили на сцені учасники. Дійсно феєрично розпочав конкурс учасник із Камеруну. Як розповіла Ганна Миколаївна, танець йому допоміг поставити шоу-балет Paradise, на репетиції пішло більше двох тижнів. Представнику Дагестану станцювати лезгінку допомогла балетна труппа театру музичної драми та комедії ім. Щепкіна. Калейдоскоп талантів юнаків включав і рулади про кохання, і баскетбольний фрістайл, і нігерійсько-український гопак, і... Окрім іменитих колективів утілювали задуми здобувачів заповітного титулу інструментальний ансамбль, група підтримки та просто талановиті студенти СумДУ. Загалом того вечора на сцені, крім конкурсантів, з'явилося близько ста п'ятдесяти (!) учасників.

Крок п'ятий. Світський раут

Юнаки мали показати своє вміння виконувати роль кавалерів чарівних панянок на імпровізованому балу, влаштованому прямо на сцені. І звичайно ж, підняти келих шампанського за найдорожчих — батьків, коханих, друзів, викладачів, урешті «за мир во всем мире»!

Крок назустріч. Нагороди знайшли героїв

Місія конкурсантів на цьому вичерпалася. Залишилася найбільш очікувана й найбільш хвилююча мить — нагородження. Ректор Анатолій Васильович Васильєв висловив упевненість, що міжнародне співробітництво університету лише поглиблюватиметься й сприятиме зростанню ваги диплому СумДУ. А про учасників змагання сказав, що кожен із них — уже переможець, і звернувся до залу: «Думаю, ви мене підтримаєте?» Ще й як підтримали.

Але, незважаючи на таку однаковість рішення ректора і глядачів, журі було невблаганним — себто воздало кожному по заслугам. Сумніватися в об'єктивності вердикту не доводиться, адже серед суддів — працівники відділів культури та туризму ОДА, міськради, прес-секретар голови ОДА, директори та президенти компаній. Така поважна колегія звання між конкурсантами розподілила так: Містер Симпатія — Джават Заман; Містер

■ КОНКУРС

МІСТЕР Є. ЧЕКАЄМО НА МІС

Талант — Шу Рім Су; Містер Ерудит — Абдель Судад; Містер Модель — Альфреді Нассер; Містер Мужність — Наямека Чидужидже. Віце-містером став представник Дагестану Мурад Гаджимагомедов, а титул «Містер СумДУ-2009 серед іноземних студентів» дістався індійцю Санаяму Літтая!

Сподіваємося, перший конкурс не стане останнім і наступного року полку Містерів СумДУ прибуде. Крім того, до пари джентльмену потрібна чарівна леді. Тож будемо чекати на Міс СумДУ серед іноземних студенток. Організатори такої можливості не відкидають.

Олена ЄВТУШЕНКО,
група ЖТ-62.

НА ФОТО: «Містер СумДУ-2009 серед іноземних студентів» індійськ Санаяма Літтая; учасники конкурсу

Шеф-редактор
Олена Ткаченко
Редактор
Василь Чубур
Відповідальний секретар
Володимир Садівничий

Автори фото:
Світлана Положий,
Марія Супрун,
Ліна П'ятниця.